

ANTHONY GARNER PÀGINES 14 i 15

Ant, un artista compromès que va néixer a Anglaterra fa quaranta anys i va aterrar a Barcelona en fa quinze. És un home de mirada serena, sempre interessat per l'art, que es va iniciar en el món de la publicitat des del seu vessant més creatiu.

HISHAM JAMJOURM PÀGINA 18

Va néixer a Jerusalem el 1958 i va estudiar enginyeria agrària, però mai s'hi va poder dedicar. L'any 2001 es va incorporar al moviment de resistència no-violenta contra l'ocupació israeliana, International Solidarity Movement (ISM).

MANUEL GONÇALVES PÀGINA 28

El descobriment de Claudio -que en realitat es deia Manuel- que era fill d'una parella de *montoneros*, que els seus pares eren desapareguts i que les seves àvies eren Abuelas de la Plaza de Mayo va ser un xoc.

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N110

8 d'octubre de 2008

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

L'Església podrà mantenir les apòstates al seu registre

PÀGINA 13
AIXÍ ESTÀ EL PATI

La decisió del Tribunal Suprem impedeix l'acció d'abandonar el catolicisme

La lluita per la memòria històrica continua

DE DALT A BAIX · PÀGINES 3-5

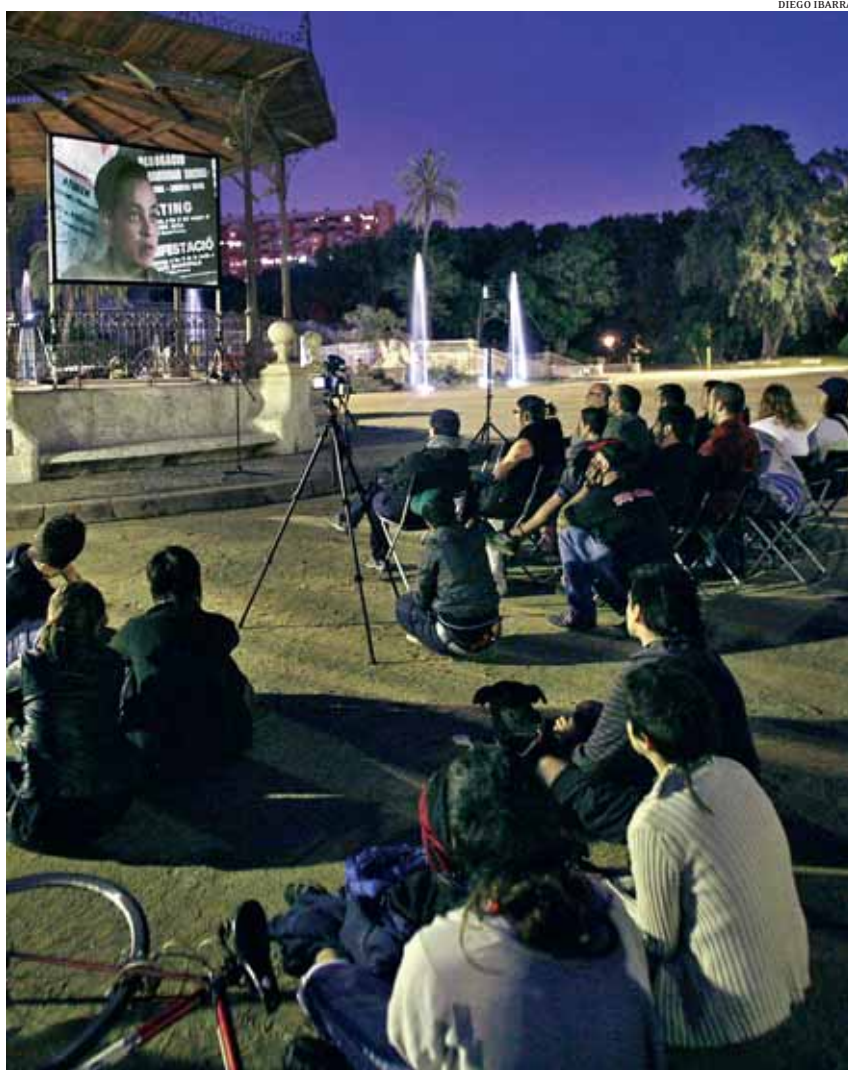
Un any més, el 12 d'octubre acollirà actes feixistes al carrer, mentre entitats i familiars treballen per recuperar la memòria col·lectiva de les víctimes del franquisme.

Women on waves pel dret a l'avortament

EXPRESSIONS · PÀGINA 22

Arriben per mar i lluiten pels drets humans de les dones. La seva missió és prevenir embarassos no desitjats i avortaments insalubres arreu del món. Women on waves, després de viatjar a Irlanda, Polònia, Portugal i l'Equador, arribaran properament als Països Catalans.

DIEGO IBARRA

17è aniversari de la mort de Sònia

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 13
IMPRESSIONS · PÀGINA 6

Un homenatge a la memòria que es repeteix any rere any. El parc de la Ciutadella de Barcelona va viure el 6 d'octubre un acte en record de la

transsexual Sònia, assassinada l'any 1991 per un grup de neonazis. Els responsables de la mort van ser condemnats a un total de 310 anys de presó.

Jutgen 25 terrassencs per okupar una casa fa deu anys

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 16

Després de quatre suspensions, el 6 d'octubre es va iniciar el judici contra les okupants del KORK III. La fiscalia va voler pactar rebaixos en la pena. Les encausades van rebutjar l'oferta perquè consideren que es tracta d'un judici polític.

4.700 treballadors de SEAT sense sou

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 9

La direcció de Volkswagen ha decidit aturar intermentment la producció de les seves cadenes de muntatge per ajustar-se al ritme de vendes. Això afectarà els sous de 4.700 treballadors, que durant intervals de quinze dies perdran el sou i la feina. CCOO i CGT asseguren que no ho acceptaran.

Obres il·legals a l'antiga seu de Can Fàbregas

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 12

. EDITORIAL

Una qüestió de confiança

Malgrat la crisi, els jugadors de borsa nord-americans encara no salten al buit des de les finestres de Wall Street tal com la llegenda diu que va passar durant el *crack* de 1929. Tot i això, les comparacions entre la crisi econòmica de la Gran Depressió i la que tot just comença no s'han fet esperar. Abans del *crack* del 29, als Estats Units hi havia més diner acumulat en préstecs que no pas circulant, la classe mitjana s'endeutava per apostar a la borsa i els valors de les empreses a la borsa superaven, de molt, el que valien. La situació no ha canviat tant. Aquí, la classe mitjana, en lloc d'apostar a l'hipòdrom o a la borsa, ho ha fet comprant pisos. Per fer-ho han demanat hipoteques que no podran pagar, mentre les empreses del sector, per la seva banda, tampoc podran retornar els préstecs perquè ja no hi ha ningú que pugui comprar pisos. Els préstecs que havien donat els bancs són lletra morta, diner que no torna. Però el sistema bancari funciona per una qüestió de confiança: els clients,

il·lusos, posen diners al banc perquè confien que els podran treure tots i encara els en donaran més, però els bancs mai tenen tot allò que prometen. Inverteixen els diners, se'ls juguen i els perden. Com que els clients continuen posant-hi diners, tot s'aguanta com un castell de cartes. Però si la confiança es fon, tal com comença a passar, i la gent que ha donat els seus estalvis al banc decideix treure'ls, el castell de cartes s'ensorra. Cap banc no podria pagar si gaires dels seus clients intentessin retirar els seus estalvis. És per mantenir aquesta confiança que els governs anuncien que augmenten els fons de garanties: a la Unió Europea és obligat que, si un banc s'ensorra, el govern es faci càrrec dels diners perduts pels ciutadans fins un màxim de vint mil euros. Ara estudien augmentar-ho a quaranta mil euros. França en garanteix setanta mil, els EUA cent mil i Alemanya diu que ho garanteix tot. Els governs estan desesperats per mantenir la confiança. Però si els bancs s'ensorren, qui confia que l'Estat pagui?

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Ep! Encara hi ha classes!

Laia Gordi
directa@setmanaridirecta.info

Havien de ser dos mesos aprenent anglès tot fent de cangur als tres fills d'una família del sud d'Anglaterra. Vaig acabar en una illa grega rentant-los la roba a mà. El canvi d'illa em va semblar fantàstic, però afegir la tasca de bugadera i cuinera, entre d'altres, a la de mainadera sense variar el sou simbòlic ni les condicions, no tant. Varem marxar a Kassos perquè era on estuiejaven i jugaven a ser bohemis o *diferents* de l'opulent classe alta britànica. Vivíem en una caseta tradicional sense bany ni pràcticament cuina, enmig d'un poble de cases blanques i cel radiant. L'estampa sembla prou dolça si tens poques manies, però no era el seu cas. *L'au-pair* que s'enduïen feia les tasques de tots els electrodomèstics que faltaven a la casa i dels que no. Rentar roba, preparar l'esmorzar,

alimentar la canalla al restaurant mentre ells dinaven i sopaven, vigilar-los a la platja mentre els pares es bronzejaven amb el cafè *frappé* en mà... Cap a finals de l'estiu, quan les meves forces i la meua paciència havien més que sobrepassat el seu límit, la mare d'un amic-de-la-mare britànica, o sigui, una dona de 80 anys amb càncer, va morir. Potser ja li tocava? I la mare britànica va considerar que havia d'anar a l'enterrament, que per x motius se celebrava a Atenes. Com que no volia deixar la filla petita de tres anys sola amb el pare -això és confiança- va decidir endur-se-la. Però com que la nena suposadament no podria aguantar tota la cerimònia, jo vaig afegir-me al paquet fúnebre. De Kassos vam volar a Karpathos i d'allà a l'illa de Rhodes, on vam haver de fer nit, literalment vuit hores, en un *resort* de cinc estrelles. Sense comentaris. L'endemà arribàvem a Atenes i ens venia a buscar un xofer de la família

Onassis, al pis dels quals la nena i jo passaríem el dia. El servei, tres persones per un matrimoni, tindria cura de nosaltres. A l'hora de dinar, quan ens acabàvem d'asseure a taula, va trucar la mare, em va dir quin vestit i com havia de pentinar la filla i que en cinc minuts ens venia a buscar un cotxe. Volia lluir de bebè. No vam tastar el plat que ja érem a l'Hotel Bretonne. Un Ritz a la grega. Al carrer, la dona es va endur a la nena al pica-pica i, després de repassar-me de dalt a baix -el meu vestit no era l'adient-, em va demanar que m'esperés al *hall*. Vaig estar-m'hi tres hores passant fred per l'aire condicionat i sense dinar. Vaig acabar demanant el més barat de la carta, un *sandwich* de sis euros, que vaig pagar jo, perquè quan la mare va tornar -amb un somriure al llavis un vestit fosc impecable i la nena de la mà- no duia diners a sobre. No vaig tornar a Kassos. Se'm regiraven les entranyes.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana som optimistes. La setmana que ve... ja veurem. Sembla que els efectes del nou disseny, de la campanya de promoció i de la feina que estem fent des de fa més de dos anys es comencen a traduir en l'arribada massiva de noves subscripcions. Bé, massiva perquè moltes s'havien quedat perdudes a l'espai virtual i han arribat totes de cop. Però cal ser prudents. Per això ho diem amb la boca petita i continuem insistint que l'única manera de tirar endavant aquest projecte és amb el suport de totes vosaltres.

D'altra banda, també volem remarcar la nostra preocupació per les concentracions feixistes del proper 12 d'octubre. Com ja han fet tants i tants altres col·lectius, volem denunciar la permissivitat i la connivència amb què es tracten aquestes manifestacions de caire xenòfob. Però bé... segur que la setmana que ve en parlarem amb profunditat. Per desgràcia!

I última hora!!! A les 10.15 h. se'n va la llum a la Redacció. Truquem a la rotativa per dir-li's que les darreres pàgines es retrassaran una mica. Com deia el Gato, que la rumba d'aquí només la cantin aquelles que s'aixequen després d'arrossegar-se.

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

SR. PLÁSTICO

Qui Som

REDACCIÓ
De dalt a baix | Manel Ros Impressions
| Laia Alsina i Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez i Pau Cortina
Roda el món | Laia Gordi i Gabriel Villanueva Observatori dels mitjans |
Enric Borràs i Abelló Expressions |
Gemma García, Roger Palà i Estel Barbé Serra La graella | Xavi Camós
La indirecta | Sergi Picazo
FOTOGRAFIA
Albert García i Eloy de Mateo
IL·LUSTRACIÓ
Jordi Borràs i Xavier Blasco Piñol

COMPAGINACIÓ
Roger Costa
CORRECCIÓ I EDICIÓ
Col·lectiu l'asterisc
PUBLICITAT
Tània Miró
DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS
Jesús Hita
ADMINISTRACIÓ
Jordi Raymond
DIFUSIÓ
Blai Lindström

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: granollers@setmanaridirecta.info

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
C. Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902
L'Hospitalet de Llobregat
www.setmanaridirecta.info
directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:
redaccio@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@gmail.com
il.lustracio@gmail.com
subscripcions@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- **RECONeixEMENT.** Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
- **NO COMERCIAL.** No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- **SENSE OBRES DERIVADES.** No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

· Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.

· Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

, de dalt a baix

> Les institucions espanyoles i diverses entitats i associacions de caràcter marcadament espanyolista organitzaran diversos actes amb motiu de la celebració del 12 d'octubre a diferents punts de l'Estat. Durant aquest dia, ja sigui a través de desfilades militars, manifestacions o parlaments, es recordarà la *grandesa* històrica que ha viscut Espanya al llarg dels segles. Uns actes commemoratius que, any rere any, es caracteritzen per l'oblit sistemàtic de les anàlisis profundes i reals sobre episodis concrets de la història de la península, allò que es coneix popularment com la memòria històrica.

PAÏSOS CATALANS · LES DIFERENTS FORMES D'ANALITZAR I AFRONTAR ELS FETS DEL PASSAT SEGUEIXEN GENERANT DISCUSSIÓ

El debat sobre la memòria històrica continua tot i la llei de Zapatero

Ernest Estany
redaccio@setmanaridirecta.info

La saviesa popular ens diu que remoure el passat no acostuma a ser una bona idea. Tot i això, durant els darrers anys molta gent ha volgut contradir aquesta màxima i s'han impulsat diverses campanyes, actes i manifestos per reclamar que es recuperi i s'expliqui tot el que va passar a l'Estat espanyol durant la Guerra Civil i el franquisme. D'acord amb aquest objectiu, un seguit de plataformes, entitats i associacions han desenvolupat una intensa activitat amb la intenció de fer conèixer a la societat -i especialment a les noves generacions- què va succeir després del cop d'estat feixista i d'aconseguir que les institucions municipals, locals i estatals es posicionin al costat dels qui van patir la repressió.

Si bé en l'àmbit local s'havien dut a terme moltes iniciatives, a nivell estatal no va ser fins a finals de 2007 que el Congrés dels Diputats espanyol va aprovar una llei, anomenada de la memòria històrica, amb la qual va voler tancar el debat sobre aquest tema. La proposta, però, no va comptar amb el suport d'alguns partits de l'arc parlamentari ni tampoc amb el de moltes de les associacions que treballen per la recuperació de la memòria històrica. Consideraven que el text plantejats era poc contundent cap al sector dels vencedors i que els republicans afusellats no rebien el mèrit i els records que els pertocaven tenint en compte com es van desenvolupar els esdeveniments durant aquells anys. Per exemple, en un comunicat, el Foro por la Memoria

Presos a la presó de Ciudad Real amb la visita de la Creu Roja Internacional

va titllar el text "d'absolutament decebador" i va assegurar que el Govern espanyol "havia enterrat les expectatives de les víctimes del feixisme".

Ara, el debat ha tornat a sortir a la llum, després que el jutge Garzón reclamés informació sobre els republicans afusellats a diversos territoris de l'Estat. Tot i que les associacions per la memòria històrica consideren que la investigació és un pas endavant, han reclamat al jutge que no es dediqui simplement a fer recomptes de desapareguts, sinó que obri causes penals per les morts que hi va haver durant aquell període.

Així doncs, tot i que es fan avenços en la recuperació de la memòria històrica, moltes entitats i organitzacions consideren que són insuficients i que,

en part, estan mal enfocats. Així, avui dia el debat se centra en diversos punts. D'una banda, trobem els judicis fets durant el franquisme. La llei de finals de 2007 els declara "il·legítims", però en

Els familiars de les víctimes creuen que els judicis franquistes s'haurien d'anul·lar

cap cas ordena la seva anul·lació, com demanen la majoria dels familiars agrupats. Creuen que els judicis fets a través de principis que contradiuen de forma clara els drets humans haurien

de ser anul·lats a posteriori, un cop consolidat el nou model d'Estat. D'altra banda, hi ha tot allò que fa referència a la simbologia del règim franquista i al Valle de los Caídos. En aquest sentit, el Govern de Zapatero va aprovar que es retessin de la via pública tots els símbols del franquisme, sempre que no fossin art, però les entitats s'han queixat reiteradament que no hi ha una execució real de la llei i que, d'entre d'altres, el Valle de los Caídos continua essent un espai de culte a la dictadura feixista, malgrat la prohibició de fer-hi actes polítics. Així mateix, un altre punt que centra el debat en l'actualitat -després de prop d'un any de vigència de la llei- és el tema de les fosses comunes on hi ha enterrats milers de republicans que van ser afusellats i que encara no han

estat trobats. Els familiars i les associacions per la memòria històrica creuen que -tot i les paraules del Govern del PSOE- la recerca de fosses comunes no està essent una prioritat governamental i pensen, igual que en molts altres punts, que l'actitud de l'executiu es deu a la pressió exercida des dels sectors conservadors més poderosos del país.

Finalment, un altre dels aspectes que s'està començant a plantejar és que la memòria històrica d'una societat no es pot centrar exclusivament en uns episodis concrets com són el de la Guerra Civil i el franquisme. En aquest sentit, consideren que és clau ampliar el procés de descripció, anàlisi i recuperació de determinats fets succeïts durant un període polític concret a altres àmbits de la història recent.

PAÏSOS CATALANS · INICIATIVES CONCRETES PER FER CONÈIXER EL MODEL DE VIDA AL CAMP DURANT EL SEGLE XX

Presenten un projecte per recollir la memòria col·lectiva de les Garrigues

Ernest Estany
redaccio@setmanaridirecta.info

"Cada vegada que una dona major, un vell llaurador o un pastor mor és com si una petita biblioteca esclatara en flames". Amb aquesta citació de Joan Pellicer (La Safor 1947-2007), que reivindica tot allò que es perd quan una persona gran ens deixa, es presenta el Banc de Memòria Digital de les Garrigues, impulsat per l'Ateneu Popular Garriguenc amb la cooperació del periòdic comarcal *Som Garrigues*, el Centre

d'Estudis de les Garrigues, l'Ajuntament de les Borges Blanques, el Consell Comarcal i l'empresa de pàgines web Antaviana.

El projecte que s'impulsa des d'aquestes entitats de la comarca de les Garrigues té com a objectius centrals reduir la fractura digital, el poc coneixement de les noves tecnologies per part de la població més envellida, i la recuperació dels fets, les tradicions, les festes i -en definitiva- el model de vida que ha marcat durant anys la comarca. En aquest sentit, Miquel Andreu, membre de l'Ateneu Popular, explica que no

només es vol treballar amb el record de la Guerra Civil, ja que "l'escola, els rols socials, el festeig, les feines del camp, la gastronomia, l'oci o les festes majors també formen part del que volem recollir, perquè aquesta visió de conjunt és la millor manera d'entendre d'on venim i en quin punt estem".

Per poder complir aquests objectius, els impulsors del Banc de Memòria Digital -que en destaquen la voluntat aglutinadora i les possibilitats de reequilibri territorial que ofereix- han previst un seguit de mètodes complementaris. Les participants del

Banc de Memòria Digital -totes aquelles persones que en tinguin ganes i superin els 50 anys- tindran al seu abast tallers, xerrades i classes de dinamització informàtica per facilitar-los el màxim l'expressió dels records que guarden a la seva memòria. Així mateix, les promotores del projecte creuen que aquesta iniciativa pot tenir una recepció molt bona entre la població de la comarca, tot i que són conscients que aquest tipus de propostes sempre costen d'engegar.

D'altra banda, en relació al nou projecte, Miquel Andreu afirma: "No

volem que acabi essent com un arxiu tancat i ple de pols". És per això que buscaran el tracte humà, proper i dinàmic amb els participants i utilitzaran les eines més innovadores en el camp de les web, el programari lliure o la llicència Creative Commons. La idea és fer un petit pas en la recuperació de la memòria històrica col·lectiva del país. Com diu Andreu, "es tracta d'una defensa de les Garrigues no des d'un punt de vista localista i tancat en si mateix, sinó com una peça més del conjunt dels Països Catalans".

, de dalt a baix

PAÏSOS CATALANS · LA CAJEI DÓNA PER COMPLERTS GRAN PART DELS OBJECTIUS DE LA CAMPANYA CONTRA LA SIMBOLOGIA FEIXISTA

Les assemblees de joves lliuren plaques i ataquen monòlits franquistes

Lluc Salellas
redaccio@setmanaridirecta.info

La campanya *Subversió per la Llibertat: fora la simbologia espanyola i francesa dels nostres carrers* que va impulsar la Coordinadora d'Assemblees de Joves de l'Esquerra Independentista (CAJEI) el juny de 2007 va aconseguir retirar més d'un miler de símbols feixistes dels carrers de diverses poblacions dels Països Catalans. D'aquesta manera, la CAJEI va recollir el testimoni de múltiples entitats veïnals, sindicals o juvenils -com per exemple Maulets- que, anys abans, ja en l'actual règim, havien impulsat accions per denunciar la presència de plaques, monuments i noms de carrers que homenatjaven persones i règims relacionats directament amb sistemes polítics autoritaris i feixistes. Un dels casos més recordats es va produir l'1 de juny de 2001, quan en el marc de les jornades *Està tot fatal*, -prèvies a la Cimera frustrada del Banc Mundial a Barcelona- un grup de 50 persones va enderrocar l'estàtua de *Los caídos* a la Diagonal de Barcelona.

La CAJEI ha recollit el testimoni d'entitats veïnals, sindicals o juvenils que en el passat ja havien actuat davant la presència de plaques i monuments d'homenatge al franquisme

En perspectiva, *Subversió per la Llibertat*, segons la pròpia CAJEL, ha complert en gran part els objectius pels quals va ser creada la campanya: "Evidenciar la simbologia com a eina visual d'imposició, d'opressió i d'exaltació del poder de l'Estat sobre el nostre poble o societat i mostrar diàriament la seva autoritat mitjançant aquests petits detalls". Tanmateix, continuen: "Mostrar l'actuació directa i subversiva com a eina de conscienciació militant i popular de l'existència de símbols que no deixen de rememorar, exaltar i reiterar -fins i tot de forma burlesca- la imposició històrica de l'Estat sobre el nostre país, llengua, i combatents inconscientment l'opinió pública de la realitat existent".

Després de més d'un any d'actes i accions, el conjunt d'assemblees de joves dels Països Catalans va entregar més de 1.000 plaques del Minis-

terio de la Vivienda franquista amb el jou i les fletxes a les generalitats catalana i valenciana i van fer públic que havien atacat de diverses formes fins a 300 monòlits dedicats a homenatjar els *caídos por la patria* erigits durant el franquisme i que encara eren presents als carrers i places del país. D'altra banda, la CA-IEI va fer diverses accions -anome-

La llei de la memòria històrica és “un nou sedant que no acceptarem”, assegura la CAJEI

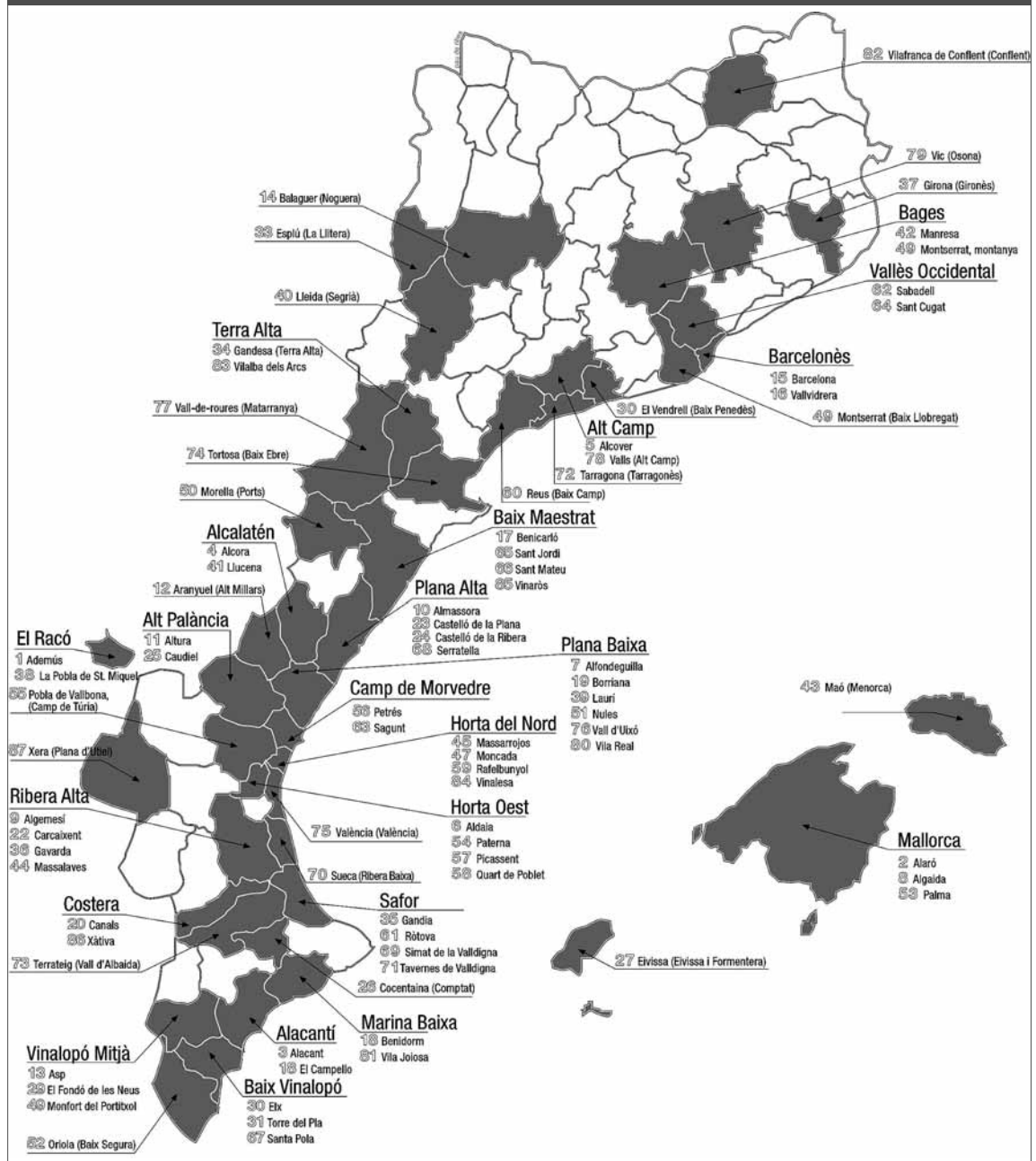
nades *nacionals*- per mostrar el marc de territorialitat del conjunt de les actuacions. Entre elles, destaquen l'atac a un monument feixista a Barcelona, una xiulada davant la caserna del Bruc o l'enderrocament d'un brau Osborne al País Valencià.

Durant aquesta campanya, es va aprovar la llei espanyola de la memòria històrica. Els impulsors d'aquest

seguit d'actes van definir el nou articulat com "un nou sedant que el jovent català no acceptarà" i van manifestar que qualsevol document que plantegi la recuperació de la memòria històrica "ha d'anar acompanyat d'un replantejament de les bases històriques de l'*status quo* actual per poder afrontar i transformar el futur del nostre poble".

PAU GARRIGA

ESPAIS 'NETS' DE PLAQUES FRANQUISTES

, de dalt a baix

LLAGOSTERA · ENTREVISTA A EUGÈNIA RIERA GURNÉS, NÉTA DE L'ALCALDE REPUBLICÀ DE LLAGOSTERA (GIRONÈS)

“Les altres víctimes sempre han tingut un reconeixement, nosaltres ens l’hem hagut de guanyar”

Eugeni Gurnés va ser afusellat un dia de maig de 1943 al cementiri de Girona, després d’haver estat detingut quan entrava a l’Estat pel País Basc i traslladat a la presó de Girona. Gurnés va ser alcalde durant la República i havia lluitat contra l’alçament feixista des del seu poble fins que es va veure obligat a creuar les Alberes i anar a parar als camps de refugiats del Rosselló. Anys després, la seva néta, superant les pors de remoure la història que la família li havia transmès durant tota la seva vida, va iniciar un procés per conèixer què va succeir exactament amb el seu avi. Després de recórrer mitja península a la recerca dels motius de l’afusellament i per descobrir les irregularitats del judici i el rerefons polític i repressiu de l’assassinat, va decidir impulsar un grup de familiars per reclamar l’anul·lació dels judicis, reparar la memòria dels ‘rojos’ morts i reivindicar la memòria històrica.

Lluc Salellas
redaccio@setmanaridirecta.info

Com et vas començar a interessar per l’afusellament del teu avi?

De petita, l’àvia no volia parlar mai del meu avi i jo només sabia que l’havien afusellat. Però el fet de no saber el perquè feia que em vinguessin al cap moltes preguntes sense resposta. Un dels fets que més recordo és quan tornava de jugar amb les amigues i em trobava la meva àvia plorant amb alguna cosa entre les mans. Ella, amb qui jo vivia sempre a casa seva, s’excusava dient-me que tenia molt mal de cap. Jo li responia que prenguessi una aspirina, però ella s’hi negava.

“El motiu pel qual vaig voler engegar aquest procés va ser la necessitat de saber la veritat, mai la voluntat de venjança”

Així, aquestes experiències d’infància et van fer créixer la curiositat per investigar la mort del teu avi?

Exacte. Un dels punts d’inflexió va ser quan un dia, amb setze anys, tornant de la feina, vaig decidir obrir la capsa blava prohibida de l’àvia. Allà vaig trobar les cartes que enviava l’avi quan era a França i també quan era a la presó de Girona. Llavors vaig descobrir que allò que guardava la meva àvia entre mans era l’última carta del meu avi, escrita la nit abans que l’afusellessin. El text despenia una serenor inimaginable. Explicava a la meva àvia que no hi havia cap problema si trobava un altre home amb qui estar i li donava consells per l’educació de cadascun dels tres fills comuns. A més, quan jo era jove, la gent encara em parava pel carrer i explicava les bondats del

meu avi. Però jo, en el fons, no sabia res d’ell i la curiositat no parava de créixer.

I llavors?

Aleshores, tot i que encara tenia por de remoure-ho tot, em vaig decidir a investigar el tema, després d’anar a un curs sobre l’arxiu municipal de Llagostera. Tot i això, el primer pas no va ser fàcil, ja que vaig haver d’anar al Govern Militar de Barcelona a veure els papers que tenien sobre el sumari del meu avi. Com era d’esperar, allà em van posar moltes traves per entrar, però no podien negar-s’hi. Tanmateix, em van dir que no podia fer fotocòpies dels papers perquè no hi havia pressupost públic destinat a aquest tipus de tasques. Vam haver d’enviar un fotògraf per poder estudiar bé el que hi deia.

Un cop fet el primer descobriment, va decidir impulsar el grup de familiars?

Després, un cop fet el primer pas, ens vam reunir vuit de les nou famílies que hi ha a Llagostera amb algun parent directe sentenciat pel franquisme i vam decidir engegar una agrupació de familiars per reclamar que s’anul·lessin els judicis on es va sentenciar a la pena de mort, uns judicis irregulars i amb intencions únicament polítiques. Ara, ens constituïrem com a associació per simplificar algunes de les tasques que tenim com a col·lectiu.

Quins objectius teniu com a agrupació de familiars?

Nosaltres no volem diners. El motiu pel qual vaig voler engegar aquest procés va ser la necessitat de saber la veritat, mai la voluntat de venjança. Simplement volem que la gent de Llagostera sàpiga la història del seu poble. Volem posar el nostre coneixement, tot allò que hem redescobert, a la disposició de tot el poble. En aquest sentit, la meua experiència diu que un dels espais on cal treballar més és el de les escoles i els instituts, ja que la majoria de joves desconeix la seva pròpia història.

I en quin punt es troba el procés per reclamar l’anul·lació dels judicis contra els vostres familiars?

Ara, després de passar per les instàncies espanyoles, ens trobem a l’espera

LLUC SALELLAS

d’una resposta del Tribunal Europeu dels Drets Humans. Pel que fa al conjunt del procés és molt important la creació de l’associació ja que permet que el tema econòmic no sigui un impediment. Heu de pensar que molts dels familiars són jubilats amb pocs ingressos que no podien assumir segons quines despeses. La creació de l’associació i la cooperació econòmica acaben amb aquest problema.

“No sóc del parer que haguem d’equiparar les víctimes dels dos bàndols. I és que la repressió va ser molt més forta en un costat que a l’altre”

A part de l’àmbit jurídic, feu alguna activitat conjunta més?

Ara mateix, des de l’agrupació celebrem dos homenajes a les víctimes de la repressió franquista a Llagostera. Un acte el fem coincidint amb el primer diumenge de maig al cementiri de Girona ja que 8 de les 9 víctimes

van ser afusellades al mes de maig. L’altre homenatge el fem el 14 d’abril, dia de la proclamació de la 2a República l’any 1931 i consisteix en un petit acte als monuments dedicats als afusellats i als exiliats que tenim a Llagostera.

Creus que hi ha hagut avenços pel que fa a la memòria històrica darremament?

La memòria històrica és més present dins de la nostra societat en els últims temps, però ha costat molt aconseguir-ho. I a més, encara queda molt camí per recórrer.

La majoria de la gent que va viure la Guerra Civil prefereix no parlar del tema. A quins motius ho atribueixes?

A la por. Més aviat, al pànic. Un exemple, crec que és el fet que jo sempre havia estat antipolítica, tot i que els meus pares van ser del PSUC durant molt de temps. No tinc cap dubte que això es deu al fet de conviure durant tant de temps amb les pors de la meua àvia i el seu hermetisme amb la història política del país.

Penses que es poden equiparar les víctimes dels dos bàndols de la Guerra Civil?

Crec que, en el moment de la revolta, tot i no compartir-ho, es pot entendre tot el que es va fer des del bàndol republicà. De fet, no crec que es pugui posar al mateix nivell del que es va fer un cop acabada la Guerra. Al meu avi el van matar el 1943, quatre anys després que s’acabessin les batalles, i no

va ser l’únic. És en aquest sentit que no sóc del parer que haguem d’equiparar les víctimes dels dos bàndols. I és que, la repressió va ser molt més forta en un costat que a l’altre. A més, els altres sempre han tingut un reconeixement. En canvi, nosaltres hem hagut de moure muntanyes per aconseguir alguna cosa i aquest camí ens ha tocat fer-lo sols i sense l’ajuda de ningú.

“Un dels espais on cal treballar més és el de les escoles i els instituts, ja que la majoria desconeixen la pròpia història”

La vostra lluita està essent llarga. Segur que ha viscut anècdotes i ha fet moltes reflexions, ens en pot exposar algunes?

Una de les coses que més em va sorprendre és que el cas del meu avi pugui arribar a Estrasburg mentre els casos d’altres personatges més importants, com Companys o Puig Antich, semblen estar aturats. Una vegada, un periodista em va donar una possible clau: en els sumaris de Companys i Puig Antich hi havia el joc dels partits polítics entremig, en el nostre no.

, impressions

Jesús Zamora · Obrer metal·lúrgic jubilat, veí d'Esplugues de Llobregat
opinio@setmanaridirecta.info

Cal canviar de tàctica en la defensa del territori?

LLUÍS RAFOLS

Com és possible aturar els projectes urbanístics un cop estan aprovats i beneïts pel poder públic? Com és possible tirarlos enrere un cop s'han iniciat les obres? Això és el que pregunto a la gent que conec de les diverses entitats, plataformes, col·lectius o associacions que es mobilitzen en defensa del territori i contra l'especulació. La resposta que m'acostumen a donar és que cal més gent al carrer i més imaginació. Tenen clar, i

jo també, que centenars de persones bloquejant excavadores i paralitzant obres aconseguirien els seus objectius. He parlat amb molta gent que està decebuda, trista o cremada perquè porta anys intentant frenar quelcom que veritablement sembla impossible, vivint envoltada de milers i milions de persones que no miren més enllà del seu televisor.

El model de la *desobediència civil*, és a dir, m'encadenen, em penjo, m'abraço a un arbre... està bé i té la

seva gràcia pel gran públic i els mitjans de comunicació burgesos. És aquí on volem arribar? Els *activistes* són bona gent amb ideals que segueixen les tres r, tenen un hort a casa i fan de monitors d'esplai. És això el que som? Mai hem trencat un plat o el vidre d'un aparador? Ho volem fer? Hem de fer el possible per caure bé a la gent que passa de tot menys de practicar l'esport més estès al país i fora d'ell: criticar a qui sigui (ja sigui govern o dissidència)?

Hem d'aguantar detencions, multes, judicis, amenaces de presó, indemnitzacions milionàries i els maldecaps associats, com els passa a les meves veïnes i amigues d'Esplugues? Mai no he volgut entrar en aquesta espiral repressiva on es troben gairebé 60 persones que han lluitat en defensa de Collserola i contra el pla Caufec. En els conflictes laborals en què m'he vist impli-

bidó de ciment? Això era malgastar material que podia servir per preparar altres artefactes.

No sé si he aconseguit més o menys que els meus amics, però segur que dormo més tranquil els dies previs als seus judicis i no he passat cap nit a comissaria, com ha passat a més d'un per penjar-se d'una grua o encadenar-se a una màquina. Qui dorm més tranquil -això no ho dubto- és la gent de Sacresa, que agraeix que es facin accions a les obres, a veure si poc a poc els paguen la crisi. De moment, ja demanen 98.000 euros per tres accions i falten dos judicis amb possibles indemnitzacions de milers d'euros. Com a mínim, la gent de la Plataforma podria posar publicitat a la seva pàgina web, ja que Sacresa i els Mossos d'Esquadra són els que la visiten més. Ho han dit ells mateixos als judicis i, durant les accions del maig passat, era la seva pàgina d'inici a l'ordinador dels calabossos.

Us imagineu que quan venien els feixistes el 1939 els haguéssim esperat dins un bidó de ciment?

cat i quan he vist necessari frenar l'avanç d'alguna obra, he actuat de nit i ningú m'ha vist, només el meu petit grup d'afinitat. Els resultats han estat similars, potser sense tanta publicitat, però tinc clar que les conseqüències personals han estat molt diferents. I no és perquè m'hagi volgut escaquejar de res, sempre m'he implicat en qualsevol lluita de caire popular i he donat la cara on ha calgut, però no he esperat mai ningú encadenat a una màquina o a un balcó. Ho sento per les meves amigues, però em sembla ridícul. Us imagineu que quan venien els feixistes a Barcelona el 1939 els haguéssim esperat dins un

Ès per moltes coses que crec que hem de canviar de tàctica, estratègia, mitjans i el que calgui perquè no ens quedi cara d'imbècil quan veiem que l'anomenada no-violència no serveix per res més que per acumular multes. Tampoc no estic promovent passar a la clandestinitat, però ja que hem decidit sacrificar la nostra vida, fem-ho de manera una mica més intel·ligent i no tan destructiva per nosaltres. La repressió aconseguirà els seus fins quan no ens deixa treballar plenament per la societat que volem. Endavant les propostes!

David Fernández · Membre de La Torna
opinio@setmanaridirecta.info

La Sònia i nosaltres

Aquest dilluns ha fet, malauradament, disset anys de l'assassinat de la Sònia al parc de la Ciutadella. Èmuls de *La Taronja Mecànica* d'Stanley Kubric, adscrits al grupusclet neonazi VNR, van consumir la sinistra cacera del diferent i es van acarnissar amb ella, per la seva condició de transsexual, a la glorieta del parc. Eren els dies convulsos de 1991. Veient que encara respirava, els atíats d'odi covard van tornar per continuar apallissant-la i rematar-la. A ella i a nosaltres. La violència aclaparadora del sistema, dels forts contra els més vulnerables, reproduint-se de bell nou contra la vida i a peu de carrer.

I això que encara no ens havien assassinat Lucrècia Pérez a Madrid, ni Guillem Agulló a València. La violència ultra començava a campar impunement, malgrat les sempre recurrents minimitzacions policials i

polítiques. Eren els dies, també, en què Ciro Llera encapçalava la policia espanyola acantonada a Catalunya. A les beceroles d'això que anomenen democràcia, Llera ja havia estat expedientat el 1982. Per què? Per filtrar informació a grups ultres i militars colpistes. Així era. La memòria, si se salvaguarda amb cura i estima, és sempre el millor i l'únic antídote. Sobretot perquè sobre les víctimes de segona i tercera classe -les que mai compten ni obren titulars ni convoquen sumptuoses rodes de premsa i actes institucionals- s'escriu ben poc. El silenci oficial i l'oblit forçat s'aboca a tonelades sobre la realitat real. I així ens va. Molts mesos després, en un *Informe Semanal*, cinc caps rapats nazis es vantaven de la mort de Sònia. Rient cridaven: "*Matar un travesti no es un delito, es un orgullo*". Un d'ells era Sergio Soto, dels Boixos Nois. Quan

De la mort de Sònia, només el FAGC se'n recorda cada any. Puntualment. Des de 1993

va morir, Joan Gaspart -aleshores vicepresident del Barça i avui dirigent multinacional d'Husa Hoteles- va decidir que Soto sí que mereixia un minut de silenci al Camp Nou. Sònia cap. Era el 20 de desembre de 1997 davant l'Atlètic de Madrid. Així va ser, també, i és just recordar-ho. De la mort de Sònia, només el FAGC se'n recorda cada any. Puntualment. Des de 1993, una placa de la

Coordinadora de Fronts d'Alliberament Homosexual de l'Estat espanyol també aixeca acta dels fets, amb un senzill *Nosaltres no ho oblidem*. Defugint el victimisme -que serveix de poc i no ajuda gens-, vindicant la dignitat gai, lesbiana i transsexual i la memòria antifeixista. El mateix *no oblidem* del *mai més* de la crida que van jurar el 1945, a les portes de l'horror de Mauthausen, tots els deportats i deportades. Un d'ells, Amat Piniella, els havia descrit suauament: "Els ciutadans del món que front el nazisme han creat la internacional del dolor".

Ara que s'apropa el 12 d'octubre i la corrua de concentracions ultres autoritzades, ara que el ministre de la porra bersluconiana diu que fer fitxes de persones d'origen gitano no és fer "l·listes ètniques", ara que el FPÖ austríac torna a reeixir, caldrà convenir amb Walter Benjamin que

si guanyen ells, si *ells* guanyen, no se salvaran ni els morts. Ni els morts ni els mots. Per això, sort del múscul de la memòria, de l'estima permanent que mantenim per la Sònia, que és el que encara ens salva cada dia davant l'espill del futur. No endebades, Amat Piniella insistia a cor obert: cal aportar "la nostra veu en la requisitòria del món contra el nazisme i de tributar als companys perduts el més fervent dels homenatges i dels records. Milions d'homes foren assassinats perquè estimaven la llibertat i contribuïren amb llur mort a la possibilitat que la llibertat sobrevisqués". No caldria dir res més, segurament. Sobretot quan la lluita a fons que duem es pot condensar, sovint, en una sola paraula. Sònia, per exemple. Sònia. Cridat contra el vent. Enregistrat a la memòria. Sònia. Sònia i nosaltres. Que som els seus.

Ivan Miró · Membre de L'Assemblea de Barri de Sants
opinio@setmanaridirecta.info

La Festa Major, els alternatius, l'alcalde i el periodista

Advertència. Malgrat el títol de sainet, de cuplé o d'òpera bufa, aquí no parlarem només d'arts escèniques considerades menors, sinó que expressarem una sèrie de consideracions sobre l'elevat art de la propaganda política, això és, de la construcció discursiva de la realitat amb finalitats de control social. Art elevat, però de fàcil utilització i, per tant prolífic, ja que –com afirma Noam Chomsky– “és més fàcil aplicar la propaganda que les cambres de tortura”.

A pams. Durant l'agost s'han celebrat festes majors a diferents barris de Barcelona. I, com succeeix a desenes de barris i pobles catalans, aquestes han inclòs en el seu marc un tipus de programació festiva vinculada a col·lectius de lluita social que hem convingut a anomenar Festes Alternatives. El motiu de l'emergència d'aquest tipus de festes és evident. Malgrat que les festes majors fossin recuperades pel teixit social durant la transició, a molts indrets han estat institucionalitzades, o bé anestesades, o bé vinculades a estructures de poder locals, o bé corresponen a una composició de la societat que avui s'ha vist desbordada per transformacions socials en àmbits molts diversos i que han fet que cada vegada més sectors –inicialment juvenils– es plantejessin programar uns dies de festa que, en alguns casos, difereixen de la norma –tant en els continguts festius com en els processos que els sostenen. Cultura popular, allunyament de programacions empresarials de la festa, tendència a l'autogestió, espai per la denúncia política... Aquesta és una riquesa social que cal defensar, ja que fomenta el vincle social, la sociabilitat, el sentir-se part del comú i els etcètera que tots i totes vivim quan gaudim d'una festa major.

La festa, com ens recorda Manuel Delgado, és una vella activitat social alhora ordinària i

excepcional. Són persones normals les que la duen a terme per diferenciar els temps i els espais de la seva normalitat. I és excepcional perquè transforma els moments viscuts i els espais on es fa i, per tant, accelera, intensifica i desborda l'espai públic fins a un punt que s'aproxima a la revolta. D'aquí que els *homes grisos* –del burocràta municipal a l'alcalde– sofreixin una por irrefrenable vers tota aquella festa no organitzada, regulada, monitoritzada, subvencionada o participada per ells. És a dir, la Mercè és la millor festa de la ciutat, que per això paga l'MTV o la Coca-Cola. Les dels barris són les parentes pobres i lletges perquè tenen un finançament que no els permet ni pagar els locals i les comissions de carrers cada any tanquen barraca. I les alternatives ja es presintuen –i en alguns casos es gestionen– sota l'epígraf de l'ordre públic. “Si no ho puc comprar, sempre ho puc trencar”.

La Mercè és la millor festa de la ciutat, que per això paga la Coca-Cola; les dels barris són les parentes pobres i lletges

Primera consideració. La construcció mediàtica i institucional dels *alternatius* –com anteriorment els *okupes* respecte els centres socials okupats i autogestionats– pretén emascarar les pràctiques alternatives que es produeixen a les festes majors dels nostres barris i pobles. Així, una festa no és alternativa perquè estigui organitzada en assemblea,

sigui autogestionada econòmicament, destini els beneficis a projectes socials i esdevingui un escenari on visibilitzar lluites socials quotidianes, sinó perquè l'organitzen els *alternatius*. Punt i final de la recerca mandrosa i interessada del periodista, que després ni s'immuta quan la hipòtesi que “ell només ha

transmès” fa aigües. “No deixem que la realitat ens espatlli un bon titular”.

Segona consideració. Les festes alternatives no són alternatives perquè funcionin amb criteris alternatius als dominants (burocratitzats, mercantilitzats o esclerotitzats) ni perquè promoguin la crítica

a les polítiques institucionals, sinó que són alternatives “als veïns”. Punt i final, en aquest cas, de l'acte d'il·lusió de l'alcalde. Prestidigitador, mag en l'art de treure conills del barret, també és capaç de retirar la ciutadania, d'un cop d'efecte –ale hop!– a milers de veïns, que ja no són veïns, sinó *alternatius* i que, a més, s'enfronten amb veïns-veïns. Per sort, hi ha molts *veïns* que són més *alternatius* del que les prebendades xarxes d'informació de l'alcalde li han fet arribar i els *alternatius* són més *veïns* del que la imaginació del periodista és capaç de transmetre.

Tercera consideració. De totes les festes majors alternatives d'aquest país, nombroses i incipientment agermanades en la Coordinadora de Festes Autogestionades, només es parla de dues. La de Gràcia, que obre foc amb una *Vanguardia* assedegada de civisme i que és víctima del model propagandístic i de ciutat que ha promogut el propi Ajuntament. I la de Sants –que li va al darrere–, on es produeix un acte de desobediència col·lectiva a causa de la incapacitat dels gestors locals d'empassar-se l'orgull tecnocràtic i escoltar el que tot el barri clama en veu alta. Però, en cap dels casos, ni es parlarà del model insostenible de ciutat ni tampoc de conflicte polític, sinó que s'hi vincularà –veritable talismà de l'estigmatització– els *okupes* (el periodista) i s'afirmarà (l'alcalde) que d'aquests fenòmens “n'hem de parlar cada vegada menys” i que la “innexorable aplicació de l'autoritat democràtica” ja s'encarregarà de gestionar-ho. És a dir, silenci. Silenci per ocultar les pròpies misèries, silenci per invisibilitzar les alternatives socials que es construeixen i, si la cosa arriba a la putrefacció, repressió per sanejar-la.

I aquí s'acaba l'enèsim acte del sainet, del cuplé o de l'òpera bufa i s'abaixa el teló... fins l'estiu que ve. Bona Festa Major!

Gemma Galdon Clavell · Observatori de Resistències i subcultures
opinio@setmanaridirecta.info

‘El patio de mi casa es particular’

Estic temptada de no dedicar més ratlles al tema de la ciutat i l'Ajuntament i no perquè no em sembli un tema rellevant, al contrari, sinó perquè hem arribat a nivells tals de desprec del ciutadà i de patrimonialització de l'espai públic que ni la indignació ni la denúncia semblen reaccions prou contundents.

Tanmateix, davant la recent notícia de la gran revelació –oh, sorpresa– que s'ha endut el consistori en constatar que –oh, tragèdia– no existeix base jurídica per aturar la distribució del videojoc *The Wheelman*, que converteix els carrers de Barcelona en escenari

d'assassinats, persecucions i incivilitats diverses, la contenció inicial ha quedat enfonsada sota un pesat bloc d'indignació, incredulitat i unes ganes irrefrenables de donar un cop de puny a la Montserrat Ballarín, la regidora d'Educació convertida en guardiana de la moral i la imatge de la ciutat.

De debò hi ha algú del consistori que s'ha arribat a plantejar la possibilitat que els carrers de la ciutat tinguin *copyright*? I pitjor encara, que aquest *copyright* els pertanyi? Imagino que, després de quinze anys de gestionar Barcelona com una marca, deu ser inevitable mirar-se la ciutat de la mateixa

Després de quinze anys de gestionar Barcelona com una marca, deu ser inevitable mirar-se la ciutat de la mateixa manera que Custò es mira una de les seves samarretes

manera que Custò es mira una de les seves samarretes, però perdre la perspectiva fins al punt d'encarregar un estudi jurídic per prohibir la distribució d'un videojoc i amb arguments *morals* em sembla un salt qualitatiu greu. Quin serà el proper pas, cremar els llibres de Montalbán?

Potser, per donar exemple al món dels valors universals, Barcelona podria iniciar una campanya internacional de solidaritat amb altres ciutats i denunciar tots els videojocs, pel·lícules i llibres que s'atreveixen a utilitzar-les d'aparador d'activitats *reprohables*. Això sí, que comencin fent una

llista d'excepcions, no fos cas que algun dia James Bond volgués passejar per la Rambla.

Mentre s'ho pensen, recomano a la Montserrat que, davant la impossibilitat d'aturar la catàstrofe, es passi a la contracultura i, com fa l'artista Brody Condon a *Suicide Solution*, explori totes les maneres de morir a *The Wheelman*. Descobrirà que els videojocs no estan preparats perquè l'heroi intenti suïcidar-se en lloc de matar. De la mateixa manera que els governants d'aquesta ciutat sembla que no estan preparats per entendre que les ciutats són espais vius que ens pertanyen a tots i no un tauler de *Monopoly*.

, impressions

. A LA CANTONADA

HISTÒRIA

‘In especula
especulorum’

Roger Costa

L'especulació urbanística a gran escala és, avui, un fet quotidià. Però no sempre ha estat així. La *moda* de construir barris sencers -així, alegrement- va néixer per inspiració divina, de la mà de la santíssima institució apostòlica, catòlica i romana. Era l'any 1952 i l'excusa, el 35è Congrés Eucarístic Internacional. Aquesta manifestació catàrtica i col·lectiva de fe havia de reunir els grans jerarques de l'Església a la part alta de la Diagonal de Barcelona. Però aquesta zona estava plena de barraques, l'horrible visió de les quals no tenien perquè aguantar els bons homes del papa Pius XII. Calia fer-les fora i a algun il·luminat se li va acudir construir un barri sencer per reallojar les ànimes impies de les barraques. La promoció es va dir Habitatges del Congrés i actualment dóna nom al barri situat al voltant del carrer Felip II, per damunt de la Meridiana. De la nit al dia es van construir 2.719 pisos. Aquesta experiència religiosa va obrir la veda.

L'any següent es van començar a construir els pisos del governador, al barri de Verdum. Aquests pisos havien de ser provisionals, fet que va justificar la seva precarietat. Fa uns mesos, 55 anys després, s'han enderrocat els darrers d'aquests immobles que encara estaven (infra)habitats. Les cases tenien 25 m², sense lavabo ni dutxa i amb la cuina dins el menjador.

Aquesta promoció va ser la precursora del que després s'anomenaria *barraquisme vertical*, que va començar l'any 1956 per gràcia de l'Obra Sindical del Hogar (OSH), institució franquista de l'especulació urbanística. L'OSH va començar a construir barris sencers a Verdum i a la *Trinidad Sindical* (Trinitat Nova). Es va especialitzar en la construcció a les zones més allunyades de Barcelona perquè el sòl era més barat. En aquests barris no s'hi construïa cap mena d'equipament, ni escoles ni mercats ni ambulatoris ni transports. El barri de la Trinitat Nova quedava separat de la ciutat per un torrent -avui dia la Via Favència- que, quan plovia molt, no es podia creuar. El company de viatge de l'OSH va ser el Patronat Municipal de l'Habitatge, que avui continua el seu camí endimoniat amb actuacions tan *cristianes* com l'expulsió de les famílies del Bon Pastor.

Un exemple -potser el més clar- del que va ser el barraquisme vertical és el barri de Bellvitge, a l'Hospitalet de Llobregat, conegut perquè està constituït únicament per grans torres de 12 a 18 plantes. Quan es va construir, a partir de l'any 1964, només es van aixecar aquests blocs enormes. No es va asfaltar res més, eren un munt de blocs en un gran descampat. No hi havia equipaments ni botigues ni res, només blocs. Les clavegueres desembocaven a una riera oberta que creuava el barri pel mig -avui la rambla Marina. Quan, per fi, es van urbanitzar els descampats entre bloc i bloc, es va fer amb la gràcia pròpia de l'època: l'espai conegut com el *passeig de la baldosa* deu el seu nom al fet que es va cobrir tot el descampat amb rajoles... I ja està! Cap banc, cap arbre, cap paperera, cap jardinet. Res, només un gran descampat de rajoles.

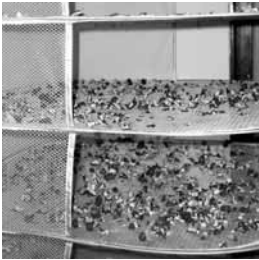
Avui l'especulació continua, però hi ha diferències. D'una banda, els habitatges eren igual de petits i precaris, però no costaven fins un 80% del sou d'una família; es lluitava perquè no superessin el 10% del salari. De l'altra, es va generar un vast moviment de solidaritat i autogestió entre el veïnat. Van organitzar les lluites i van fer el que ningú feia per ells: escoles, ateneus, ambulatoris, etc. Per exemple: la ruta actual de l'autobús 11, al barri de Roquetes, és la que va marcar el veïnat quan va segrestar un autobús per demostrar a l'alcaldia que s'equivocava quan deia que no hi podien pujar perquè era massa empinada. Van aconseguir moltes de les coses que avui podem gaudir i que ens semblen tan normals, però només després de molta lluita i molts represaliats, fins i tot morts. N'hem d'aprendre molt d'aquestes lluites.

. EL CIGALÓ

“No vingueu al Berguedà,
que no hi ha bolets...”

Xerrem amb tres berguedans aficionats als bolets

Un vespre d'octubre, justament el diumenge que se celebra la festa del bolet a Berga -i, per tant, refugiant-nos d'això-, parlo amb tres aficionats als bolets (que no es deixen dir boletaires...). Tot i els meus intents de treure'ls alguna informació útil, no ja dels llocs on trobar-ne -el tòpic- sinó sobre qualsevol altra cosa, no hi ha manera de parlar seriosament. Deu ser per despistar, penso.

Laia Bragulat

Vosaltres a quins llocs aneu a
buscar bolets?

Als llocs on no hi hagi cotxes. I, al Berguedà, darrerament és molt difícil no trobar gent i cotxes per tot arreu. Ja ho deia l'Albert Pla, "Hi ha massa gent al bosc i el bosc se'n fa petit..."

És cert que no reveleu mai els llocs
on sabeu que es poden trobar bolets? Per què?

De la mateixa manera que no es revelen els secrets d'Estat. Nosaltres només ho diem a la gent de confiança avessada a les pràctiques clandestines...

Sí, és cert que la gent no acostuma a dir on cull els bolets, ni entre la gent coneguda de per aquí... Suposo que per assegurar que en tornaràs a trobar l'any que ve.

I què en penseu dels programes de la
televisió sobre bolets i tota la publicitat que se'n fa?

Anar a buscar bolets s'ha posat de moda. La gent de ciutat necessita sortir. Agafen el cotxe, pugen cap aquí, el deixen al costat de la carretera, passen una mica el cistell i... se'n van a dinar al restaurant. Però ara, amb això de la crisi, també veus molta gent al costat del cotxe menjant un entrepà...

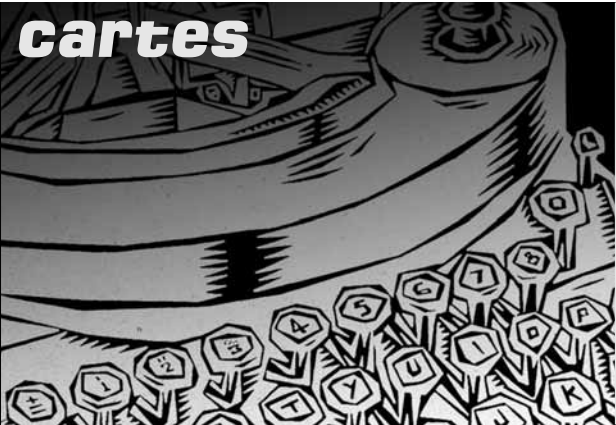
I entre setmana també?

Sí, cada vegada es troba més gent. Sobre tot són persones jubilades i, a la tarda, el funcionari de Berga, que plega de treballar al migdia...

Així, on m'heu dit que es troben bolets per aquí?

Sí, enllà, al bosc de més amunt... anant per dalt. En aquella fageda...

Res a fer.

Envieu les vostres cartes
per correu electrònic a:

CARTES@SETMANARIDIRECTA.INFO

o per correu postal a:

JUAN RAMÓN JIMÉNEZ, 22, 08902
HOSPITALET DE LLOBREGAT

Les cartes han de tenir una extensió
màxima de 1.500 caràcters (amb
espais) i han de portar signatura,
localitat i contacte

La investigació dels
periodistes amb la
MAT i en Monti

Salvador Jover,
Les Olives (Baix Empordà)

Després de llegir un article de *El Punt* on es feia memòria de qui és el senyor Mario Monti i es donaven dades sobre la seva persona -informació de fets que jo desconeixia abans del seu nomenament com a mediador de la MAT entre Sentmenat i Baixàs-, la relació amb els *things-tanks*, etc., em pregunto com és possible que durant tot aquest temps cap periodista de les comarques gironines no hagi fet un treball d'investigació i hagi gosat publicar-lo.

És que tenen por de perdre el seu lloc de treball? O és que ni tan sols s'esforcen a treballar i investigar una persona perquè és més còmode seguir les notes oficials dels governs? No poden denunciar la subvenció milionària a certs diaris per part de certes empreses elèctriques? No poden publicar els viatges pagats a Madrid per rebre informació oficial?

Ara, en aquest moments, he vist el paper que han fet molts periodistes *progres* a l'hora de la veritat: girar l'esquena al territori quan podien informar de qui eren els que promovien tot això. Per passivitat i complicitat, també en són responsables. A cobrar el salari, per no

pensar i callar, poden publicar xafarde-ries, però el més essencial ho silencien. Com diu el catedràtic Agustín García Calvo, han triomfat "els mitjans de desinformació". El cas de la MAT i en Mario Monti, en són un clar exemple. Quanta pudor!

Per un transport
públic i de qualitat

Txell Pérez,
Valls

Ja fa temps que el jovent de Valls patim les conseqüències d'un transport públic nefast i caigut en l'oblit. La gota que ha fet vessar el got ha estat la retirada, durant les darreres setmanes, de dos trens que unien Valls i Barcelona. Si la situació anterior ja era precària -tan sols dos trens directes i dos amb transbord al dia en ambdós sentits i amb uns preus abusius-, ara es fa insostenible. És impossible arribar a Barcelona en transport públic a l'hora que moltes empreses i universitats obren portes (8 del matí) ni anar a Valls a l'hora que moltes d'elles pleguen (8 i escaig de la tarda). La cosa no difereix gaire dels joves que hem d'anar a la feina o a classe a Reus i Tarragona. Preus abusius, horaris incompatibles i recorreguts eterns. A més d'haver perdut hores i hores per culpa de les obres del

TAV i les esllavissades que van provocar, ara hem de veure com el recorregut entre Valls i Tarragona s'allarga pràcticament una hora perquè ha de passar per l'estació del TAV, un tren que la majoria de les classes populars catalanes no utilitzarà mai o en comptadíssimes ocasions. Però aquesta ha estat la gran prioritat de l'Estat espanyol per convertir Catalunya en un barri de Madrid i en un parc temàtic i turístic, encara que sigui a costa del medi ambient i del transport públic català.

És incompreensible que determinats partits polítics i institucions s'omplin la boca parlant de la defensa del medi ambient i, en canvi, deixin en l'oblit les nostres comarques i ens obliguin a utilitzar el transport privat. A tot això, hi hem de sumar els molts desavantatges que provoca: les repercussions negatives pel medi ambient, l'empobriment del jovent -que ja és prou precari- pel preu elevat de la benzina i els peatges que envolten la nostra vila i, per molta gent, fins i tot la impossibilitat d'assistir a classe o a la feina.

El transport públic ha de ser un servei que no es basi solament en la rendibilitat econòmica. L'Alt Camp no pot restar en l'oblit per part de les institucions. Ja n'hi ha prou que la Renfe ens prengui el pèl. Ja n'hi ha prou que l'Estat espanyol se'n rifi. Generalitat, Diputació, Ajuntament... tots sou còmplices d'aquesta situació. El jovent exigim que mogueu fitxa. No volem esperar les solucions a llarg termini ni el que diguin els plans territorials. Les solucions les volem ara i aquí.

, així està el pati

Personal de parquings de Mataró, en vaga | PÀG. 10

Victòria judicial contra la direcció del Metro | PÀG. 11

Polèmica carta del bisbe de Sant Feliu de Llobregat | PÀG. 13

Manifestació per unes millors condicions a les aules | PÀG. 17

MARTORELL · CCOO I CGT DIUEN QUE NO SIGNARAN L'ERO I LA UGT POTSER SÍ

SEAT presenta un expedient temporal que deixarà 4.700 persones sense sou

Yxavi Martí
baixllobregat@setmanaridirecta.info

Es temors del comitè de SEAT Martorell (CCOO, UGT i CGT) davant la seva negativa a signar el pla d'ajust de la producció proposat el 30 de setembre per l'empresa -que implicava deixar de fer 21.000 cotxes i que afectava uns 6.000 operaris- s'han fet realitat. La direcció de SEAT va presentar el 3 d'octubre un Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO) fonamentat en la suspensió temporal de contractes que afectarà prop de 4.700 treballadors de Martorell i de la Zona Franca i que s'allargarà fins al juliol de 2009. La direcció va justificar l'ERO "davant la falta d'acord" amb els sindicats i per "la caiguda de vendes" en els seus principals mercats. SEAT va argumentar, a més, que s'ha vist amb "la necessitat de reduir la producció" de Martorell "per adequar-la als mercats, dels quals no es preveu una reactivació econòmica a curt termini" i que "el descens de producció previst fins a finals d'any és d'un 5% en relació a la planificació inicial".

Les dates per no cobrar

L'ERO afectarà 750 treballadors diaris entre el 3 de novembre i el 31 de desembre, mentre que de gener a juliol de 2009 la companyia enviarà diàriament a casa i de forma rotatòria prop de 500 empleats. SEAT també ha previst suspendre cinc dies (el 10, 17 i 24 de novembre i el 22 i 23 de desembre) la producció de la línia 1, la del nou Ibiza, cosa que afectaria 1.980 operaris cada dia. L'expedient preveu, a més, durant quinze dies de novembre i desembre, que es paralitzi la línia 2, la dels models Altea i León, de manera que s'enviarien a casa unes altres 1.969 persones.

Des del comitè d'empresa, Lolo Gálvez (CCOO) va voler deixar clar que "no existeix cap mena d'intenció per part de l'empresa d'acomiar cap treballador" i va dir que a partir d'ara la feina dels sindicats serà "la d'aconseguir que l'afectació de l'ERO sigui la

Treballadors de Seat entrant a la fàbrica de Martorell

mínima possible". Gálvez va assenyalar que el comitè d'empresa treballarà perquè l'ERO no afecti "els treballadors que tenen més de 50 anys (perquè no es vegin afectades les seves bases de cotització de cara a la jubilació), els que porten un any o menys treballant

a SEAT (ja que presenten sous baixos) i les famílies que tenen dos o més dels seus membres treballant a l'empresa".

Aturades de 40 minuts

El 7 d'octubre els treballadors dels torns de nit, matí i tarda van fer atu-

rades de 40 minuts per parlar de l'ERO. Bruno Valtueña, de la CGT, va indicar que "aquestes aturades són com una eina per dir a l'empresa que els treballadors recolzaran els sindicats". Valtueña va dir que durant la reunió del 7 d'octubre amb Salvador

Àlvarez, director de Relacions Laborals de la Generalitat, "CCOO i la CGT van dir que no signaran l'ERO", mentre que la UGT va manifestar que "si es respecta al 100% el component de l'atur potser estarien en disposició de signar l'expedient". Valtueña va declarar: com a CGT, "proposarem que l'inspector intermediari entre treballadors i direcció no sigui el mateix que fa mesos va fer que 600 persones de Martorell fossin acomiadades, ja que ens porta molt mal record". Des de la CGT també s'ha dit que "aquest 2008, a la planta de Martorell, gràcies a les baixes incentivades i a les jubilacions anticipades, la plantilla ja s'ha reduït un 10%, uns 1.000 treballadors". A més, la CGT, a l'espera dels esdeveniments, ha apartat momentàniament les vagues que va organitzar pels diumenges i dies festius davant l'ajust de producció presentat per SEAT el 30 de setembre.

Entre gener i juliol de 2009 l'empresa enviarà diàriament a casa i de forma rotatòria prop de 500 empleats

El 9 de setembre, la direcció i el comitè d'empresa ja van acordar una reducció d'uns 300 cotxes al dia. Al comunicat de l'ERO, la direcció va dir que "el descens de vendes als principals mercats europeus és un fet aliè a l'empresa i, per aquest motiu, SEAT ha exercit la seva responsabilitat com a companyia per assegurar la seva viabilitat futura".

Cándido Méndez, de la UGT, va indicar que amb l'ERO els proveïdors de SEAT "es veuran afectats", amb la qual cosa el nombre de treballadors perjudicats pot ser "quatre cops superior".

SEAT suma dos morts en un mes difícil pels treballadors

La CGT va indicar, per mitjà de Bruno Valtueña, que el 29 de setembre "una persona d'origen polonès de l'empresa CMG, que està fent feines a la planta de Martorell en qualitat de subcontractada, va morir en caure d'un elevador situat a nou metres d'alçada". La CGT va dir que el treballador estava fent una instal·lació elèctrica en una nova línia de producció i que "va caure per una zona de l'elevador on una hora abans s'havia tret la tan-

ca de seguretat que el protegia perquè molestava". Lolo Gálvez, de CCOO, va dir: "Presentarem denúncia, ja que considerem que encara que l'operari era d'una altra firma, SEAT, com a empresa principal, té responsabilitat en la forma de treballar de les subcontractades".

Pel que fa al treballador de SEAT del taller 8 que l'1 d'octubre va patir una aturada cardíaca -provocada per un edema pulmonar- mentre treballava i que va mo-

rir minuts després a l'Hospital de Martorell, CCOO va dir que presentaria "una denúncia contra la decisió de l'empresa de no declarar la mort com a accident de treball", ja que "la pèrdua de coneixement es va produir quan el treballador treballava". Lolo Gálvez també va afirmar: "Jo vaig estar present a la primera reunió amb la direcció després de la mort del nostre company i l'empresa va dir que declararia la mort com accident de treball".

, així està el pati

MATARÓ · LABORAL

La plataforma del Maresme contra les 65 hores surt a la llum

Directa Maresme
maresme@setmanaridirecta.info

El 6 d'octubre es va presentar a Mataró la Plataforma Unitària del Maresme contra les directives europees de les 65 hores i de retorn, formada per sindicats i entitats de suport a les persones immigrants. La plataforma es proposa acomplir el manament del Fòrum Social de Malmö i, al Maresme, treballar el tema de la directiva de retorn d'immigrants.

Durant l'acte, Joan Carles Benito (CGT) va dir que la directiva de les 65 hores pretén augmentar la jornada laboral sense compensacions als treballadors i que portarà la classe obrera a les condicions laborals de fa un segle. També va advertir que legalitzar la deslocalització d'empreses fereix de mort la negociació col·lectiva i generarà grans desigualtats entre els treballadors i les treballadores.

Gloria Ferrer (CATA) va posar de manifest la contradicció que suposa que, per un costat, la Unió Europea es planteja ampliar el permís de maternitat i, per l'altre, allargui la jornada laboral. "Com sempre -va dir- la més perjudicada és la dona treballadora".

Per la seva part Guillermo Shelling (Red Estatal por el Derecho de los Inmigrantes) va denunciar que la UE pretén supeditar l'entrada de persones a les necessitats del mercat i crear, a la pràctica, una bossa de treballadors en precari fora de qualsevol conveni.

MANRESA · ASSETJAMENT

CNT-AIT denuncia un acomiadament a l'empresa Bonet Roca

Redacció Directa
redaccio@setmanaridirecta.info

Una treballadora de la cadena de lampisteries Bonet Roca SA va ser acomiadada irregularment per la direcció de l'empresa, segons afirmen des del sindicat d'oficis varis de la CNT-AIT. La Montse era responsable d'una de les botigues a la ciutat de Manresa-, tot i haver estat contractada com ajudant de dependent. Treballava quaranta quatre hores tot i cotitzar-ne només quaranta, i rebia un sou inferior al que li corresponia per la feina feta. Segons ella mateixa manifesta, va intentar reivindicar els seus drets davant de l'encarregada, però aquesta va respondre amb pressions i setge laboral. El resultat de tot plegat va ser un atac d'ansietat i la baixa mèdica. Aprofitant aquesta situació l'empresa va decidir acomiadar-la. Des de la CNT-AIT ara han engegat una campanya per tal d'aconseguir la seva recontratació. Proposen l'enviament de faxos de solidaritat on s'expli- ca que l'empresa Bonet Roca vulnera els drets de les seves treballadores.

MATARÓ · L'EMPRESA DE PÀRQUINGS EL FA CUSTODIAR LA RECAPTACIÓ

Els treballadors d'EYSA inicien una vaga indefinida

XÈNIA SOLÀ

Accés a un dels aparcaments on ara també s'hi vol emmagatzemar la recaptació

Directa Maresme
maresme@setmanaridirecta.info

Els treballadors de dos aparcaments públics de Mataró, situats a la plaça Francisco Tomàs i Valiente i a la plaça Espanya, es van declarar en vaga indefinida el divendres 3 d'octubre. Els cinc treballadors van prendre aquesta decisió arran del conflicte que s'ha generat entre els empleats i la gerència de l'empresa Estacionamientos y Servicios SA (EYSA). La companyia, filial de Fomento Construcciones y Contratas (FCC), explota aparcaments municipals de titularitat pública arreu de l'Estat espanyol. La concessionària subcontractada per

Els vaguistes asseguren que l'empresa vulnera les mesures de prevenció laboral

l'empresa municipal Gestió Integral de Trànsit (GINTRA) gestiona els aparcaments públics de pagament de la ciutat. Aquesta, al seu torn, depèn de Promocions Urbanístiques de Mataró SA (PUMSA), que s'encarrega de la gestió del sòl públic municipal.

Els vaguistes asseguren que, des del 2 d'agost, l'empresa està vulnerant les mesures de prevenció de riscos laborals. En aquest sentit, el delegat sindical de la CGT, Juan de la Rosa, ha assegurat que, des de la primera setmana d'agost, EYSA està dipositant els diners de la recaptació de poblacions maresmenques i vallesanes a les

mateixes instal·lacions dels aparcaments. Els treballadors consideren que aquest fet posa en perill la seva integritat física i que no s'adiu amb les seves responsabilitats laborals. "El pàrquing s'ha convertit en un búnquer" i "això posa en greu perill a tothom", conclou de la Rosa. Tot i el nou ús que s'està donant a l'aparcament, no s'ha contractat cap servei que garanteixi la seguretat dels agents d'aparcament ni de les persones usuàries. La situació s'agreuja, ja que els operaris dels aparcaments en conflicte treballen sols durant la jornada laboral. Segons els vaguistes, que s'emparen en el plec de condicions que regeix l'explotació de l'aparcament, "aquí només hi poden entrar turismes, però des de l'agost hi entra una furgoneta blindada cada dos dies".

Fonts consultades per la DIRECTA han assegurat que EYSA hauria trencat les relacions comercials que mantenia amb la Caixa Laietana en matèria de dipòsit de recaptació, motiu pel qual s'hauria produït el canvi d'ubicació dels diners.

L'origen del conflicte, però, es remunta a l'any 2006, quan els operaris van sol·licitar que les portes del pàrquing romanguessin tancades durant la nit. Davant la negativa de la concessionària, els treballadors van decidir presentar una denúncia a la Inspecció de Treball. Demanaven el tancament de les quatre portes de l'aparcament o la inutilització dels caixers automàtics per poder fer els cobraments des de l'interior de la cabina. També instaven l'empresa a instal·lar un lavabo adjunt a la cabina per no haver de sortir fora. Dos anys després, no s'ha pres cap mesura al respecte i, a més, ara els treballadors s'han de fer càrrec de la custòdia de la recaptació.

Representants de les dues parts es van reunir el 29 de setembre al Departament de Treball, però no van arribar a cap acord. Segons el representant dels treballadors, el delegat de l'empresa va abandonar l'encontre sense fer cap proposta més enllà del trasllat de la recaptació a un altre pàrquing de la mateixa ciutat. Els treballadors consideren que aquesta mesura és del tot insuficient, ja que no soluciona el risc que genera la ubicació de la recaptació.

Actualment EYSA ha traslladat la recaptació a l'aparcament situat a la plaça Granollers. Es dona la circumstància que els treballadors d'aquest centre no estan secundant la vaga. Els vaguistes no estan prestant els serveis mínims i han assegurat que no tornaran als seus llocs de treball fins que no es donin les condicions de seguretat que reclamen.

"El pàrquing s'ha convertit en un búnquer i, això, posa en greu perill a tothom"

El 6 d'octubre, Oriol Batista, regidor de via pública de Mataró, es va reunir amb representants dels treballadors. Batista va manifestar que des de Ginttra s'ha instat Eysa a resoldre el conflicte i s'ha obert un expedient informatiu per tal d'aclarir els fets.

A l'hora de tancar l'edició d'aquest setmanari, el delegat provincial d'EYSA a Barcelona, Josep Lluís Junyent, no havia mostrat la seva postura davant el conflicte.

VALLS · REPRESSIÓ

El Mossos acusat d'apuntar un menor amb una pistola serà jutjat per la via penal

Directa El Camp
elcamp@setmanaridirecta.info

La celebració de la vista oral contra un mossos d'esquadra acusat d'amençar un noi de 17 anys a punta de pistola a Querol estava prevista el dia 2 d'octubre a Valls. El judici, que havia estat programat pel 29 de juliol, ha estat aplaçat perquè la qualificació de l'acte s'ha modificat. Inicialment es va considerar com a falta i ara anirà per la via penal.

Els fets van ocórrer el 19 de juliol passat a plena llum del dia a la urbanització Ranxos de Bonany de Querol, a la comarca de l'Alt Camp. Segons la denúncia, la situació es va produir arran d'una baralla entre el fill del mossos -d'uns vint anys- i el menor agredit posteriorment, que es feien acusacions mútues sobre un robatori a La Llacuna, a l'Anoia. Cinc dies més tard, el mossos, que estava fora de servei, hauria protagonitzat l'agressió. La Divisió d'Afers Interns dels Mossos va obrir una investigació reservada per esclarir els fets, però, segons la comissaria dels Mossos d'Esquadra de Tarragona, no es prendran mesures fins que hi hagi resolució judicial. A dia d'avui, el Mossos no ha estat suspès del servei.

L'agressió s'hauria produït cinc dies després d'una baralla entre el fill del Mossos d'Esquadra acusat i el denunciante

La família del denunciante afirma que faltien més informes mèdics sobre les lesions que va patir el menor i una amiga, tots dos de 17 anys, arran de l'incident. El noi té el tendó de l'orella inflamada, fet que li comporta una pèrdua d'audició i la noia té una fissura al dit. La família recorda que el menor acabava de ser operat de l'oida quan es va produir l'incident. Malgrat tot, hi ha denúncies creuades, ja que el mossos també va presentar denúncia contra el menor.

Per altra banda, hi ha diversos testimonis que havien de declarar, com el president de l'Associació de Veïns de la urbanització Ranxos de Bonany i l'home que regenta el bar on es van produir els fets, que afirmen que el menor no anava armat, com afirma el mossos, sinó que només duia un refresc i un got a les mans.

El 2 d'octubre van comunicar a la família dels denunciants que el judici que hi havia previst s'havia ajornat i que tornaran a prendre declaració a tots els implicats.

, així està el pati

BARCELONA · SENTÈNCIA FAVORABLE ALS DRETS DELS TREBALLADORS DEL METRO

TMB condemnada per no respectar el dret a la conciliació familiar d'una treballadora

Nora Miralles
redaccio@setmanaridirecta.info

El jutjat social número 8 de Barcelona ha dictat sentència ferma condemnatòria contra TMB per negar-se a acceptar la reducció de jornada d'una treballadora del Metro. La demandant va sol·licitar desenvolupar la seva jornada laboral durant la franja horària compresa entre les 10 i les 16 hores amb l'argument que, d'altra manera, li resultaria impossible quadrar el seu horari amb l'horari escolar del fill, del qual es fa càrrec ella sola. Tot i que va exposar a l'empresa que no podia deixar la criatura a càrrec de ningú altre, TMB va considerar que la proposta de la treballadora era impracticable a nivell organitzatiu perquè l'horari se situaria entre dos tornos de treball i li va aplicar la reducció horària entre les 12 i les 19 hores. Davant la negativa de TMB d'acceptar un horari laboral que permetés la conciliació de la vida laboral i familiar de la dona, el comitè de la CGT del Metro de Barcelona -sindicat on està afiliada la treballadora- va iniciar negociacions amb el departament de personal de l'empresa. Aquestes van resultar infructuoses, motiu pel qual van interposar una demanda judicial.

Ara, la sentència dictada pel jutge Francisco Leal considera que la cura

EDUARDO DÍAZ

TMB afirma que "afavoreix la conciliació laboral i personal dels seus treballadors"

dels fills passa per sobre dels interessos organitzatius de l'empresa, reconeix el dret de la demandant a fixar la seva jornada de treball sense ajustar-la als tornos establerts per l'empresa i obli-

ga TMB a respectar l'horari reduït per afavorir la conciliació laboral i familiar. El magistrat considera que la corporació no ha estat capaç d'acreditar la impossibilitat organitzativa que al·le-

ga a l'hora d'acceptar la sol·licitud i que una resolució contrària de la demanda hagués suposat un tracte discriminatori per raó de sexe i un perjudici per la promoció laboral de la treballadora.

La CGT va valorar que la sentència constitueix un "avenc en la defensa dels drets dels treballadors" en un àmbit tan important i polèmic com la compaginació de la doble jornada laboral. D'altra banda, a través d'un comunicat, el sindicat va destacar la "hipocresia de la direcció de TMB" -integrada per militants del PSC com la presidenta de la corporació, Assumpta Escarp- que "al Parlament Europeu aproven lleis de protecció dels drets de la dona i, en canvi, a les seves empreses vulnereu aquests drets". "La direcció socialista del Metro té el desvergonyiment d'incloure al seu organigrama un departament de Responsabilitat Social Corporativa que té la funció de promoure polítiques d'igualtat internes i denega la reducció de jornada a una treballadora amb fills", va afirmar el sindicat.

Un portaveu de TMB va declarar als mitjans que, fins ara, les resolucions judicials havien privilegiat l'organització del treball a l'empresa, que compta amb un procediment reglat per l'elecció de tornos de treball. Un sistema que, va precisar, "afavoreix la conciliació de la vida laboral i personal del seus treballadors, com demostra el fet que, actualment, uns 150 treballadors es troben acollits a la reducció de jornada".

LLEIDA · EL JUTJAT SOCIAL DENEGA LA PROPOSTA DE L'EMPRESA D'IMPOSAR UN NOU TORN DE TARDA

El personal d'ADIF-Lleida mantindrà el seu horari habitual

Directa Terres de Ponent
terresponent@setmanaridirecta.info

El jutjat social de Lleida ha determinat que l'empresa ADIF no té cap justificació ni cap causa provada per poder operar un canvi en els horaris de treball del seu personal a l'estació de Lleida-Pirineus.

L'abril passat, l'empresa va anunciar al comitè d'empresa la seva intenció d'adoptar una mesura de modificació substancial de les condicions de treball i instaurar un nou torn fix de tarda. Fins llavors, l'horari laboral era de matí i la resta d'hores les cobria una brigada d'incidències on les treballadores es podien adscriure de manera voluntària. La mesura afectava el sector de telecomunicacions i els sectors de les instal·lacions de seguretat elèctriques i mecàniques, amb un total de 21 persones. Segons ha explicat l'advocada de la CGT-Ponent Blanca Rivas a la DIRECTA, aquest procediment exigeix un període de quinze dies de consultes amb el comitè d'empresa perquè és

una modificació de l'article 41 de l'Estatut dels Treballadors i les Treballadores. Després d'aquest temps, tant si hi ha acord com si no, l'empresa pot imposar la mesura, però l'ha de justificar.

"L'empresa va seguir el procediment i, sense l'aprovació del comitè, va decidir tirar pel dret i dir que el 30 de setembre implantaria unilateralment la mesura. Davant d'això, els sindicats CGT i UGT vam interposar una demanda de conflicte col·lectiu -perquè afecta un gran nombre de treballadors- per modificació substancial de les condicions de treball. Finalment, com que les demandes no s'acumulen, la que va prosseguir va ser la de la UGT, però tots tres sindicats -CCOO, UGT i nosaltres- ens oposàvem al canvi. Ara la jutgessa ens ha donat la raó". Així, segons dicta la sentència, l'empresa no ha demostrat tenir més hores a arreglar-se, "ben al contrari, n'hi havia menys i es reparaven amb menys hores".

El conflicte que s'ha viscut a ADIF Lleida, segons Blanca Rivas, "només

és el darrer i reflecteix quina és la situació actual. Amb el procés de privatització ha disminuït el nombre de treballadores, no s'ha renovat la plantilla i la subcontractació ha portat molts problemes al servei."

D'altra banda, fa prop d'un any que també es produeixen aturades als serveis de venda de bitllets, informació i atenció a la clientela, que depenen d'ADIF.

La privatització del ferrocarril

Amb la llei del Sector Ferroviari -en vigor des del 31 de desembre de 2004- es va iniciar la privatització del ferrocarril a l'Estat espanyol. L'empresa pública Renfe (Red Nacional de Ferrocarriles Españoles) va ser dividida en dos: Renfe-Operadora i ADIF (Administrador de Infraestructuras Ferroviarias).

Des de llavors, Renfe-Operadora s'encarrega, en principi, del transport de mercaderies i de passatgers en règim de competència amb altres empreses. A la pràctica, continua mantenint el monopoli del transport de persones.

MAURICIO SARTORI

L'estació de trens Lleida-Pirineus

També fabrica i manté material ferroviari a través de la seva filial Integria. És una entitat pública dependent del Ministeri de Foment espanyol i el seu president és José Salgueiro Carmona, que procedeix de la presidència de Renfe. Per la seva banda, ADIF s'ocupa del

manteniment de les infraestructures ferroviàries, entre d'altres de la construcció de les vies, manté el règim de monopoli i cobra un cànon a les empreses usuàries. També depèn del Ministeri de Foment i el seu actual -i únic- president és Antonio González Marín.

, així està el pati

TERRASSA • LA INVERSIÓ DE MÉS DE CINC MILIONS I MIG D'EUROS L'HA PAGAT EN UN 83% EL SERVEI CATALÀ DE LA SALUT

La mútua privada absorbeix el laboratori públic de l'Hospital de Terrassa

Directa Terrassa
terrassa@setmanaridirecta.info

La consellera de Salut Marina Geli va inaugurar la setmana passada el Parc Logístic de Salut i el Catlab, unes instal·lacions sanitàries del grup privat Mútua de Terrassa construïdes a Viladecavalls. Aquest Parc Logístic, segons els seus responsables, té la intenció d'acollir serveis susceptibles de ser traslladats fora de l'Hospital i de llogar les instal·lacions a tot tipus d'empreses sanitàries. Un dels primers serveis que s'hi ha traslladat ha estat el d'anàlisis clíniques del Consorci Sanitari de Terrassa, que s'ha fusionat amb el laboratori privat de la Mútua sota la marca Catlab. La fusió dels dos laboratoris ha suposat una inversió de més de cinc milions i mig d'euros, un 83% dels quals han estat sufragats pel Servei Català de Salut.

La plantilla del laboratori va convocar aturades diàries durant més d'un any

D'aquesta manera s'ha dut a terme la privatització d'un servei públic que, segons un estudi de la Beca-Fis, presentava una *ratio* de productivitat

Hospital de Terrassa

molt superior a la mitjana. Precisament el bon rendiment econòmic i l'eficiència són els arguments que va esgrimir el gerent de l'Hospital de Terrassa per justificar la "venda" del laboratori, ja que aquests factors representaven, segons va dir, un "caramulet" per les empreses privades.

Quan van començar els rumors de privatització, el setembre de 2006, feia just sis dies que la consellera de

Salut havia inaugurat les instal·lacions remodelades de l'antic laboratori. S'hi acabaven de fer unes obres que van suposar una inversió de 420.000 euros de diner públic per incorporar-hi les últimes tecnologies. La consellera, que en aquell moment va elogiar el bon funcionament del centre, va continuar negant rotundament durant mesos qualsevol possibilitat de trasllat o de privatització.

Després de mesos de negociacions entre CatSalut, l'Ajuntament de Terrassa, la Mútua de Terrassa i el Consorci Sanitari, el trasllat i la privatització s'han fet efectius. Davant les interpel·lacions dels treballadors, la resposta dels representants del govern municipal va ser recomanar-los que no s'hi fiquessin, ja que eren "projectes gerencials". El tripartit local, tret d'ICV, va votar a favor de la fusió.

HELENA SALABITRIA

Tot i el secretisme amb què es van desenvolupar aquestes negociacions, les mobilitzacions del personal van ser constants. Durant més d'un any, la plantilla del laboratori va convocar aturades diàries per mostrar la seva disconformitat amb el projecte i va recollir un miler de signatures.

La cap del servei ha estat forçada a prejubilar-se

A més, Mentxu Jimeno, cap del servei en aquell moment, va aportar diversos informes a la gerència de l'Hospital on es feia una projecció de l'encariment que suposaria la fusió i apuntava que el personal necessari per analitzar el mateix nombre de mostres incrementaria un 40%, unes dades que s'han confirmat a l'alça. Els informes, però, van ser ignorats, de la mateixa manera que tampoc es va atendre la petició d'una auditoria externa.

Jimeno, que duia deu anys al capdavant del laboratori i a qui es va reconèixer la seva eficàcia com a gestora, ha estat prejubilada amb el sou complet durant els propers tres anys. Així mateix, la cap d'administració del laboratori que va participar en les protestes contra la fusió ha estat traslladada a un CAP. A la resta de la plantilla se li ha fet una subrogació de contracte i ara forma part de l'empresa privada Catlab.

MATARÓ • LES DENUNCIANTS NO HAN TINGUT ACCÉS AL DOCUMENT QUE ACREDITA LA LEGALITAT DE LES ACTUACIONS

La plataforma Salvem Can Fàbregas denuncia l'absència de permisos d'obra

Directa Maresme
maresme@setmanaridirecta.info

Portaveus de la plataforma Salvem Can Fàbregas van anunciar, a través d'una roda de premsa duta a terme el 6 d'octubre, que s'estan duent a terme una sèrie d'obres dins el conjunt arquitectònic protegit que consideren irregulars. A finals de la setmana passada, diverses persones vinculades a la plataforma van visitar el recinte per comprovar l'estat de l'antiga farinera. Segons les portaveus, durant la visita van detectar el llançament de runa des de l'interior de les naus. Tot seguit, els membres de la plataforma van requerir la presència d'una patrulla de la policia municipal perquè comprovés que les obres disposaven dels permi-

sos pertinents. Un cop allà i després d'haver conversat amb el responsable de l'obra, els agents van abandonar la fàbrica sense donar cap mena d'explicació a les representants de la plataforma. Davant d'això, les presents van trucar de nou a la comissaria, des d'on van informar-les que una unitat s'havia desplaçat novament a la fàbrica. Finalment, la policia va aixecar acta i es va negar a lliurar-ne una còpia als membres de la plataforma.

Des del dia de l'episodi, l'empresa mataronina Nietos de García Cano, encarregada de les obres, treballa a porta tancada i ha instal·lat un pany nou a les portes d'accés al recinte, com de fet, es va poder comprovar a la roda de premsa que es va fer a les portes del conjunt fabril quan, en dues ocasions, l'acte va ser inte-

rromput per l'entrada i sortida de maquinària. Durant el ple municipal del mes d'octubre, el regidor d'Urbanisme Ramon Bassas (PSC) va asse-

El regidor d'Urbanisme va assegurar que només s'estan netejant de les naus

gurar que les úniques tasques que s'hi estan duent a terme són les de neteja de les naus. Aquestes declaracions no s'adiuen amb l'explicació feta pel responsable de Nietos de

ALBERT R. DOT

García Cano a la DIRECTA. Aquest va assegurar que els treballs que s'hi estan desenvolupant consisteixen a l'extracció de *cates d'extensió* per trobar l'estructura original de l'edifici. Aquesta activitat s'emmarcaria en els estudis previs al desmuntatge i trasllat de l'immoble. D'aquesta manera és com l'encarregat de les obres va justificar l'existència de la runa generada els darrers dies. També va aprofitar per afirmar que sí que disposen del permís d'obra corresponent i ha instat la plataforma a demanar-lo a les oficines de la via pública. La plataforma va cloure la roda de premsa assegurant que no entén l'actitud de Nietos de García Cano, que treballa a porta tancada i, alhora, assegura que té tota la documentació en regla.

, així està el pati

BARCELONA · ELS AGRESSORS, D'IDEOLOGIA NEONAZI, VAN SER CONDEMNATS A 310 ANYS DE PRESÓ

Commemoració del 17è aniversari de l'assassinat de la transsexual 'Sònia'

DIEGO IBARRA

Agnès Tortosa
redaccio@setmanaridirecta.info

Com cada any la data del 6 d'octubre es converteix en un dia d'homenatge a totes les transsexuals que han patit agressions, vexacions o han perdut la vida per ser com són. En aquesta ocasió, un ram de flors, el passi d'un emotiu vídeo d'homenatge i denúncia, i la lectura d'un manifest van generar uns moments d'allò més intensos al bell mig del parc de la Ciutadella en l'acte impulsat des de fa quasi dues dècades pel Front d'Alliberament Gai de Catalunya. Enguany, s'han complert 17 anys des dels tràgics fets que van colpir especialment els col·lectius en defensa dels drets de gais, lesbianes i transsexuals. El 6 d'octubre de 1991, la transsexual Sònia va morir sota la glorieta on periòdicament s'hi fan actuacions musicals després de rebre una brutal pallissa a mans d'un grup d'skins feixistes. Els agressors ja havien agredit pocs minuts abans una altra

transsexual i havien apallissat quatre indigents, un dels quals va quedar cec mentre intentava defensar la Sònia. El grup s'anomenava Vanguardia Nacional Revolucionaria i dos dels seus membres eren menors d'edat. Aquells fets van marcar un

Aquells fets i el posterior judici van marcar un abans i un després dins la lluita dels drets de les transsexuals

abans i un després dins la lluita dels drets de les persones transsexuals. Set persones van anar a judici i van ser finalment condemnades a un total de 310 anys de presó.

Durant la seva declaració, els agressors van afirmar que només li havien donat un parell de cops de

DIEGO IBARRA

Lectura del manifest després de dipositar el ram de flors

peu i, amb una extrema sang freda, van assegurar que ells no tenien res a veure amb la ideologia nazi i que només es tractava d'una qüestió estètica. Oliver Sánchez, un dels condemnats, va dir que tenir bande-

res amb la creu gamada, anar amb el cap rapat i saludar amb el braç alçat eren hàbits que es feien perquè estava de moda. Un dels empresonats, Isaac López, ja es troba en règim de semilibertat.

VALÈNCIA · ES COMPLICA EL PROCÉS D'APOSTASIA A L'ESGLÉSIA CATÒLICA

El Tribunal Suprem diu que els llibres de baptisme no són fitxers

Ramon Vila
redaccio@setmanaridirecta.info

Fa més de sis anys que Manel Blat intenta donar-se de baixa de l'Església catòlica. Primer va enviar una carta als quatre caps de l'arquebisbat de València i va demanar que el donessin de baixa de l'arxiu de persones batejades. L'única resposta que va rebre el va indignar tant que va voler que quedés constància de la seva renúncia o apostasia a la fe catòlica. Aquest procediment no va prosperar i, fa dos anys, va reclamar a l'Agència Española de Protección de Datos (AEPD) que traguessin el seu nom del llistat de persones batejades. L'octubre passat l'AEPD li va donar la raó i va requerir a la institució religiosa que

acceptés la seva renúncia a ser catòlic i modificqués les dades.

L'arquebisbat de València va fer un recurs que va ser desestimat per l'Audiència Nacional espanyola, que va considerar que tothom té dret a mo-

La sentència afirma que les persones que decideixin apostatar no poden exigir a l'Església la modificació de les dades personals

dificar les seves dades de qualsevol registre. Aquest mes de setembre, però, el Tribunal Suprem ha sentenciat que les persones que decideixin apostatar no poden exigir a l'Església la modificació de les dades personals recollides a la seva partida de baptisme. Aquesta decisió contradiu i anul·la el requeriment de l'AEPD i afirma que els llibres de baptisme no tenen caràcter de fitxers i, per tant, no estan sotmesos a la llei de protecció de dades, a través de la qual tothom pot donar-se de baixa de qualsevol llistat privat al qual no vulgui pertànyer.

Impugnació de l'Agència de Protecció de Dades

La sentència ha estat redactada per la magistrada Margarita Robles, avui dia vocal del Consell General

del Poder Judicial -de la branca considerada *progressista*- i que havia estat secretària d'Estat amb el PSOE. La sentència diu que la llei de protecció de dades no té com a objectiu permetre deixar constància de creences o conviccions personals. Un dels magistrats ha emès un vot particular que discrepa de la sentència. Diferents col·lectius i associacions que promouen l'apostasia han rebutjat la sentència i les declaracions del director de l'AEPD, Artemi Rallo, i apunten cap a una possible impugnació. Segons la memòria de l'AEPD de 2007, l'augment de més del 50% de sol·licituds de tutela de drets té relació directa amb les peticions de cancel·lació de dades als llibres de baptisme de l'església.

SANT FELIU · AVORTAMENT

El Bisbat ataca l'avortament lliure amb una carta a Joan Carles I

Jordi C. Carbonell
baixllobregat@setmanaridirecta.info

Amb una carta enviada al borbó Joan Carles I, signada pel mossèn Joan Manuel Serra -notari-secretari adscrit a la Vicaria General i membre del bisbat de Sant Feliu de Llobregat-, l'Església catalana torna a atacar la lluita per l'avortament lliure i gratuït i demana al monarca que no signi el real decret que modifica el reglament de la policia mortuòria i que fa que, fins després de les 28 setmanes de gestació, les restes humanes no siguin considerades susceptibles d'enterrament o d'incineració. El bisbat de Sant Feliu també ha fet arribar la missiva a la delegació de Família i Vida i a deu diaris de Catalunya.

La carta del bisbat de Sant Feliu no només demana que no se signi el real decret, sinó que aprofita la missiva per atacar a les clíniques que practiquen l'avortament, en la seva tasca de buscar que la moral catòlica més integrada en matèria d'avortament prengui més relleu. El text comença dient que "Catalunya s'ha convertit, en els darrers anys, en la capital europea i potser mundial d'aquest crim, per gran vergonya de tots els catalans i catalanes. I, a sobre, som potser l'única nació del món que té a la seva *constitució* (estatut d'autonomia) el dret a l'avortament (art. 41.5), cosa que el fa del tot inconstitucional, ja que contradiu el dret de tots a la vida (art. 15 de la Constitució)".

Defineix les clíniques que practiquen avortaments com a "escorxadors humans" com a "escorxadors humans"

La missiva de Serra defineix les clíniques que practiquen avortaments com a "escorxadors humans" i es refereix al cas de la clínica Ginemedex de Barcelona. Diu que a l'interior de les seves instal·lacions "s'hi han trobat trituradores de nadons avortats connectades al desguàs del vàter, amb les quals suposadament es feien desaparèixer les restes de criatures avortades en un estat avançat de gestació". Serra afirma, a més, que "feia temps que els mitjans de comunicació europeus parlaven de *cambres dels horrors i camps de la mort* en referència a les clíniques barcelonines especialitzades en avortaments tardans".

La carta del bisbat defineix els avortaments com un "holocaust silencià" i acaba amb aquestes dues frases: "Si acceptem sense resistència de cap tipus que sigui legal triturar i llençar pel desguàs una criatura avortada de set mesos, aleshores estem fent un pas de gegant cap a la inhumanitat més brutal del paganisme" i, tot seguit, "Viva Espanya, viva el Rey".

, reportatge

1.

2.

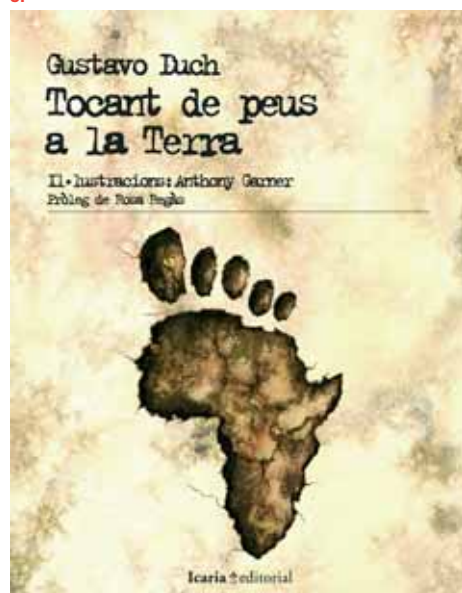

3.

1. Jean Paul Sartre (2008, *La sonrisa de Voltaire*, Ed. Ariel, autor Pedro González Calero)
2. El català castigat (2008, *Avui*)
3. Federico Jiménez Losantos (2008, *Avui*. Versió sense censura, amb esvástica)
4. Leonardo Da Vinci (2008, *El club de la hipotenusa*, Ed. Ariel, autor Claudi Alsina)
5. Àfrica (2007, DIRECTA)
6. Ronaldo (2007, *Avui*)
7. El porc capitalista (2004, portada del *Diari de la Pau*)
8. Portada llibre (2007, *Tocant de peus a la terra*, Ed. Icaria, autor Gustavo Duch)
9. Tele-escombraries (2007, DIRECTA)

8.

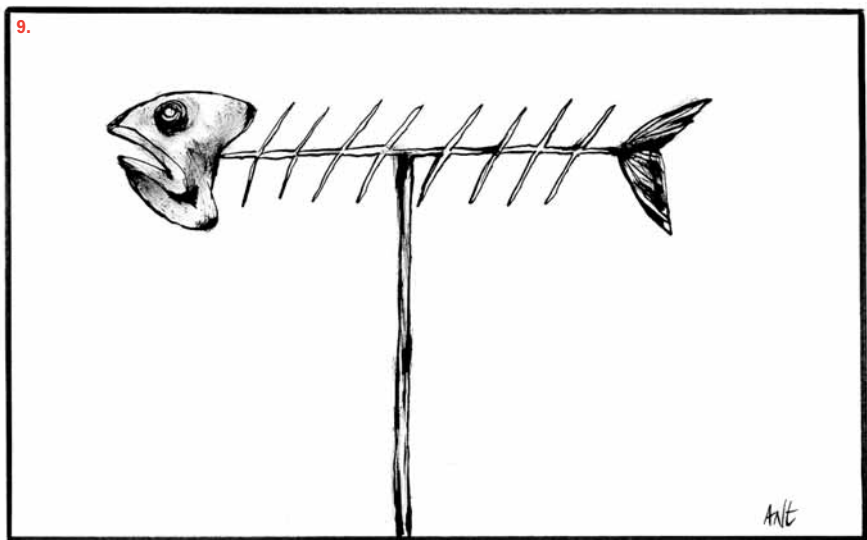

Anthony Garner

L'Ant, un artista compromès, va néixer a Anglaterra fa just quaranta anys i en fa quinze que va aterrar a Barcelona. És un home de mirada serena com n'he vist pocs, que em rep amablement al seu estudi del barri de Gràcia. Parlem dels seus orígens, de quan va començar a dibuixar, hereu -potser- de l'afició al dibuix que li van transmetre l'àvia i el pare. Sempre interessat en el món de l'art, va decidir d'estudiar disseny gràfic, però es va iniciar ràpidament en el món de la publicitat des del seu vessant més creatiu. Poc després, però, es va quedar al carrer a causa de la crisi de principis dels noranta. Va ser aquí, a Catalunya, on es va dedicar professionalment a la

seva carrera. Va començar a fer il·lustracions en diferents diaris com el desaparegut *Eco*, *El País*, *La Vanguardia*, *El Mundo Deportivo*, l'*Avui*, el *Diari de la Pau* i una llarga llista de rotatius d'àmbit internacional, com *Rockdelux*, *Punch* o la nord-americana *Z Magazine*. Qui llegeixi la DIRECTA deu conèixer els seus traços, ja que és un col·laborador habitual del setmanari des dels seus inicis. A part de la premsa, també col·labora en el món editorial, de la publicitat i del teatre -amb La Fura dels Baus. Recentment ha il·lustrat un llibre, *El Club de la hipotenusa*, escrit per Claudi Alsina i publicat per Ariel, que repassa la història de les matemàtiques des d'un punt de vista humorístic. Es

proclama amant de pintors com Goya o Rembrandt, però també una onada de dibuixants d'època d'èminències del panorama català: Opisso i Picasso i dels catalans Arnal Ballester o Pep M. L'Anthony valora la seva llibertat i la complicitat ideològica i estètica imprescindible per a la seva obra i confessa que de la DIRECTA i a l'*Avui* li agrada. Com molts dibuixants, patit la censura, tant a Catalunya, concretament a l'*Avui*, com il·lustració sobre una panyoles qua havia de *Vanguardia*.

ntors clàssics com
ò també de la nova
e l'Amèrica del Sud,
rama català com
contemporanis
Montserrat.
llibertat d'expres-
ològica com una
er elaborar les il·lus-
e se sent molt còmo-
ui fent el que més li
uixants, també ha
Anglaterra com a
ent arran d'una
de les infantes es-
publicar La

Especialitzat en caricatura, il·lustració infantil i sobretot de premsa, l'Anthony no deixa mai de sorprendre, capaç com és de construir elements i personatges des de la seva òptica personal, el seu món inquiet i les seves fermes creences, tot sintetitzant la idea més efímera de la manera més brillant. Si voleu saber més sobre la seva obra, no us deixeu escapar la seva web (www.antgarner.com) i podreu gaudir de l'observació d'unes peces que parlen per si soles.

TEXT:
Jordi Borràs

, així està el pati

TERRASSA · COMENÇA PER CINQUENA VEGADA EL JUDICI A 25 MEMBRES DEL COL·LECTIU OKUPA

La fiscalia ofereix l'anul·lació del judici a l'inici de la vista oral del Kork III

Directa Terrassa
terrassa@setmanaridirecta.info

El 6 d'octubre, data d'inici del judici, la fiscalia va oferir a les encausades en el procés de l'antiga casa okupada KORK III l'anul·lació del judici a canvi de gairebé 1.300 euros de multa per responsabilitat civil a cadascuna, l'eliminació del delictes d'usurpació i la reducció del d'atemptat a l'autoritat pel de resistència. El col·lectiu d'encausades va rebutjar l'oferta, segons va explicar, per la poca seriositat del judici i pel caràcter polític que ha tingut des dels inicis. Entre altres aspectes, les encausades recorden que aquest és el cinquè cop que s'inicia el judici a causa d'irregularitats.

Les encausades van rebutjar l'oferta per la poca seriositat del judici i el caràcter polític del mateix

D'altra banda, la vista es va haver de traslladar al Casal del barri de Can Palet II perquè als jutjats de la Rambla no hi havia prou lloc per les 25 encausades, però també pel que suposava que l'entrada del jutjat de la Rambla de Terrassa s'omplís amb l'assistència de desenes de persones.

Manifestació a Terrassa

D'altra banda, Solidaritat Antirepressiva de Terrassa i l'Assemblea de Detingudes del KORK III van convocar una manifestació, el 4 d'octubre, de rebuig al macrojudici a l'okupació. Els fets es remunten al juliol de 1999,

ANABEL

agents antidisturbis van retindre i separar els nois de les noies. Van agredir els primers físicament i les segones de manera verbal, segons asseguren els presents. A falta de manilles, van lligar algunes persones amb brides i, després de passejar-les per la ciutat, van intentar, ja a comissaria, que les dones es despullessin. Mentrestant, a fora, cinc persones van resultar ferides després que la policia impedís la convocatòria de cap acte de suport.

Segons han denunciat els encausats, en la seva actuació, la policia no va notificar el desallotjament ni va mostrar l'ordre. Tampoc no va informar per quins motius havia detingut els ocupants, que van rebre intimidacions en tot moment i als quals no es va permetre un reconeixement mèdic ni anar al lavabo. Tot i això, les denúncies que van interposar les persones desallotjades no només no van prosperar, sinó que van acabar amb una ampliació dels càrrecs per part de la fiscalia. D'aquesta

Durant el desallotjament, la policia va agredir reiteradament els veïns detinguts

quan la Policia Nacional va desallotjar un espai al centre urbà de la ciutat i va detenir un grup d'egarencs que, des d'aleshores, han patit diversos intents de condemna.

La manifestació va sortir de l'ajuntament i va pujar pel carrer Sant Pere fins arribar al que ara és el KORK, un solar abandonat envoltat d'uns murs preventius. Tot seguit la gent va anar cap al centre històric per acabar la manifestació a la plaça Vella. Allà, sobre un escenari, l'oradora va convidar la ciutadania egarenca amb el crit: "Apropeu-vos, aquesta és una performance no patrocinada per l'Ajuntament de Terrassa, aquesta és una història tris-

tament real, patrocinada per l'Assemblea de Detingudes del KORK III". Les convocants van recrear, així, la història dels 712 metres quadrats enderrocats després d'haver ofert un servei a la ciutat durant nou mesos. El centre social va ser okupat el setembre de 1998 per Acció Autònoma, Dones Antisistema i l'Assemblea d'Okupes de Terrassa. Després de fer molta feina per condicionar l'espai (tenia tres plantes, soterrani i jardí), es va inaugurar el mes de novembre següent. S'hi feien exposicions, assemblees de col·lectius, kafeta, xerrades, passis de vídeo, presentacions de llibres, festes populars i assaigs musicals.

Aquest espai va ser el tercer Kasal Okupat Revolucionari i Kombatiu (KORK). L'edifici del KORK III no tenia propietari des de 1940, l'any que va morir la seva propietària, sense que cap dels seus hereus se'n fes càrrec. El solar del carrer Puig Novell portava vint anys abandonat quan va ser okupat l'any 98. Actualment resta tal com va quedar després del desallotjament.

Brutalitat policial

Durant la intervenció, la Policia Nacional espanyola -concretament, disset furgons- va destrossar les finestres amb pilotes de goma i, després d'endur-se per davant tot allò que trobaven, els

manera, als d'usurpació (1999) i desordres (2000), s'hi van afegir els de danys, atemptat a l'autoritat i una falta de desordre públic (2001). Això va elevar la petició penal a cinc anys i quatre mesos de presó, la més alta interposada a l'Estat espanyol contra l'okupació des que aquesta es va canviar amb l'entrada en vigor del nou Codi Penal l'any 1996. Ara la Fiscalia ha rebaixat les peticions.

MOLINS DE REI · SOTA AMENÇA DE DESALLOTJAMENT IMMINENT

Deu dies de resistència al centre social El Eskondite

Albert Martínez
redaccio@setmanaridirecta.info

El centre social El Eskondite està amenaçat de desallotjament des del 29 de setembre. Des d'aquella data s'han organitzat activitats cada dia per visibilitzar la situació. A partir de les vuit del matí hi ha concentracions diàries a les portes de la casa, s'han fet esmorzars populars, jocs, mercats d'intercanvi i xerrades. Als vespres també hi ha hagut sopars i música. L'edifici va ser okupat l'estiu de l'any 2006 i, fins ara, no s'havia materialitzat l'amenaça de desallotjament. A l'hora de tancar aquesta edició, no hi havia hagut novetats sobre la possible suspensió de l'alerta.

Façana del centre social okupat a Molins de Rei

BADALONA · REPRESSIÓ Detenen tres persones en una casa okupada

Redacció Directa
redaccio@setmanaridirecta.info

El dimecres 1 d'octubre tres joves de Badalona van ser detinguts a la casa okupada on viuen, al carrer Prim 166. Els Mossos d'Esquadra van entrar per la força a l'habitatge on residien des de feia setmanes sense mostrar-los cap ordre de desallotjament i se'ls van endur emmanillats sota l'acusació de furt. Van ser traslladats a la comissaria de l'avinguda Pomar, on van passar la nit. Paradoxalment, l'habitatge no va ser desallotjat, ja que la policia autonòmica no posseïa cap ordre judicial. Els joves van ser alliberats en arribar als jutjats i la concentració de suport prevista, finalment, va ser suspesa.

REUS · ESPECULACIÓ El nou centre social L'Esquerda obre les portes

Redacció Directa
redaccio@setmanaridirecta.info

El proper 11 d'octubre es farà la jornada inaugural del nou centre social okupat de Reus. Després d'una dècada sense que fructifiqués cap iniciativa d'aquest tipus a la capital del Baix Camp, des d'aquest antic edifici del carrer del Carme 8-10 es vol dinamitzar una assemblea on es potencii la lliure expressió, la lluita contra l'oci consumista privatitzat i les activitats culturals, lúdiques i de lleure. Volen que tothom pugui accedir-hi i participar-hi. Les activitats de dissabte s'iniciaran a les onze del matí amb una xocolatada i tallers infantils. Al migdia es faran grafitis, a la tarda una assemblea oberta i al vespre un sopar i un concert.

, així està el pati

MATARÓ · LA LLEI DEL CIVISME GENERA POLÈMICA

L'EOA denuncia que l'Ajuntament multa per agafar aigua de les fonts

XÈNIA SOLÀ

Directa Maresme
maresme@setmanaridirecta.info

Una vintena de persones van participar en una acció convocada per l'assemblea de l'Espai Okupat Àcrata (EOA) per fer pública la situació generada a partir de l'aplicació de l'Ordenança de Civisme, que "sanciona amb multes desmesurades agafar aigua de les fonts públiques". Els concentrats van denunciar la privatització i la sobreexplotació d'aquest recurs limitat i l'actuació -segons ells- còmplice de l'Ajuntament, que empara les polítiques especulatives amb les necessitats bàsiques que duen a terme companyies com Aigües de Barcelona (AGBAR).

Durant l'acció es va envasar aigua d'una font pública, que es va distribuir, juntament amb un manifest, entre les persones que passaven pel carrer. La reacció de molta gent va ser de sorpresa i de rebuig davant la situació generada. Algunes persones fins i tot van instar els convocants a fer una recollida de signatures per demanar la retirada dels articles de l'ordenança que regulen els usos de les fonts públiques. L'anècdota del dia va venir per part d'un conegut

militant de les Joventuts Nacionalistes de Catalunya (JNC) que es va acostar als concentrats i va manifestar que desconeixia aquest aspecte de l'ordenança, tot i que CiU hi va votar a favor.

Una persona multada amb 150 euros i una altra identificada

Fins ara, una persona ha estat multada amb 150 euros, més els interessos de demora per no pagar-la, i una altra ha estat identificada, tot i que en aquest segon cas la multa no s'ha fet efectiva. Les sancions s'emparen en l'article 15 de l'Ordenança de Civisme, que prohibeix "Fer provisió excessiva de l'aigua de les fonts públiques per destinar-la a ús privat, sempre que no sigui justificat per tall de subministrament o per causes de força major". L'EOA denuncia que les "tendències de control de l'espai públic" converteixen "el fet quotidià d'anar a buscar aigua a la font en una activitat punible de manera arbitrària".

GIRONA · CRÍTQUES A LES POLÍTIQUES D'INTERIOR

Mostra de rebuig i indignació per la presència de Joan Boada a Sarrià de Ter

XEVI PLANAS

Directa Girona
girona@setmanaridirecta.info

El 2 d'octubre es va celebrar el primer Congrés Internacional d'Arxius i Drets Humans a Sarrià de Ter. Entre els membres del comitè honorífic que inaugurava el congrés hi havia el conseller Joan Saura, que per motius que es desconeixen va ser substituït a última hora per Joan Boada (secretari general del Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació).

L'Assemblea de Suport a Núria Pòrtulas va convocar una concentració davant l'edifici on s'organitzava el congrés per exigir que s'arxivés el cas i per mostrar la indignació que els va provocar que un dels màxims responsables de la detenció i posterior empresonament de Núria Pòrtulas hagués estat convidat al municipi de l'encausada. A la concentració que es va fer durant la conferència inaugural, més d'una cinquantena de persones van mostrar el seu rebuig a la presència de Joan Boada, a qui van rebre amb una gran xiulada i diverses consignes com *Fora Boada de Sarrià, Ni oblit ni perdó, Saura dimissió, ICV partit policial i Fora la*

lleï antiterrorista. Les consignes es van anar repetint durant les dues hores que va durar la protesta i també dins la sala on es feia l'acte.

Durant la concentració, dos membres de l'assemblea van entrar al recinte on es feia la inauguració, van interrompre el parlament de Joan Boada desplegant una pancarta on es demanava la dimissió de Saura i van llegir un manifest que dies abans ja havien repartit pel poble. A través del text expressaven la seva incomprensió del fet que ICV sigui un partit que aplica la llei antiterrorista, tot i haver-hi votat en contra, i que alhora sigui present en un acte pels drets humans. També manifestaven la seva sorpresa davant l'actuació del consistori que, tot hi haver aprovat de forma unànime una moció de suport a l'encausada, havia decidit convidar Joan Boada.

La protesta es va desenvolupar amb tranquil·litat i només es va viure algun moment de tensió quan dos membres més de l'assemblea van intentar entrar a la sala fent-se passar per personal de premsa.

Actualment, Núria Pòrtulas està en llibertat condicional a l'espera de judici, ha d'anar a firmar cada setmana i no pot sortir de l'Estat espanyol.

Detenen un jove de Cornellà de Llobregat pels fets de la Diada

Redaccio Baix Llobregat

Els Mossos d'Esquadra van detenir un jove de Cornellà de Llobregat, el 2 d'octubre al matí, acusat de lesionar un membre del partit ultradretà Unitat Nacional Catalana (UNC). En el transcurs de la manifestació que es va fer la tarda de l'11 de setembre a Barcelona hi va haver un enfrontament entre persones del bloc de l'Esquerra Independentista i membres d'UNC. Els fets van tenir lloc a la terrassa d'un bar de la ronda Sant Pere i a l'interior de l'establiment, on els ultradretans es van refugiar i van amenaçar el propietari amb un ganivet mentre llençaven ampolles als manifestants. En el mateix procés, un jove de Badalona que presumptament els va arrancar una bandera ha estat denunciat per furt.

Un membre d'UNC llança una cadira

Imputen quatre independentistes per l'acte del Fossar

Agnés Tortosa

Quatre militants de l'esquerra independentista estan citats a declarar a l'Audiència Nacional el 21 d'octubre. Amb aquestes, enguany ja són 28 les persones imputades per delictes d'ultratge a l'Estat espanyol i a la monarquia. Durant l'acte de cloenda de la manifestació unitària -Endavant, CAJEI, Maulets, SEPC i Alerta Solidària- de l'Onze de Setembre, just al costat del Fossar de les Moreres, dos activistes amb la cara coberta van cremar una imatge del monarca espanyol. El magistrat Ismael Moreno va demanar als Mossos les identifications de les persones que havien participat a l'acte de rebuig a la corona. La Divisió d'Informació va enviar quatre noms i cognoms a Madrid. Els noms van ser publicats a *El Periódico* fins i tot abans de ser comunicats als inculpats. Un d'ells està acusat de participar de l'ultratge perquè es trobava a l'escenari dels fets i un altre per haver llogat una furgoneta que formava part de la infraestructura de l'acte. Els altres dos, segons els Mossos, són els que van cremar la foto, tot i que no aporten cap prova que ho demostrï.

Per una nova escola

Uns tres-cents mestres de Santa Coloma de Gramenet es van manifestar el 3 d'octubre pels carrers del municipi per exigir al Departament d'Ensenyament una actuació ràpida que millori les condicions de les aules i els centres escolars. La manifestació es va convocar després que la setmana passada s'assignessin improvisadament tres nous grups d'alumnes als CEIP Mercè Rodoreda, Antoni Gaudí i Pallaresa. Això, segons la USTEC i la CGT, demostra "la manca de rigor dels responsables d'Ensenyament i fins a quin punt defugen la recerca de solucions reals i efectives". Els mestres van reclamar un màxim de 25 alumnes per aula a primària i de 30 a secundària, així com l'elaboració d'un nou mapa escolar amb la participació de tota la comunicat educativa.

ANUAR

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

PALESTINA · ENTREVISTA A HISHAM JAMJOUR, COORDINADOR A JERUSALEM DE L'INTERNATIONAL SOLIDARITY MOVEMENT

“Continuarem seient davant les excavadores fins que s'aturin”

Va néixer a Jerusalem el 1958, va estudiar enginyeria agrària, però mai s'hi va poder dedicar. Va treballar per l'empresa de maquillatge i cosmètica més important de Palestina, mentre continuava estudiant psicologia i farmàcia. El 1995, la situació econòmica i social es va fer insostenible, l'empresa va fer fallida i va ingressar a l'exèrcit de l'Autoritat Nacional Palestina, on va arribar a formar part del cos de forces especials. L'any 2001, però, decebut davant la gestió d'Al-Fatah, va deixar l'exèrcit i es va incorporar al moviment de resistència no-violenta contra l'ocupació israeliana, International Solidarity Movement (ISM), que feia molt poc havia nascut de la mà d'uns amics seus: un israelià, un palestí, i dos nord-americans, un d'ells d'origen palestí.

Laia Gordi
redaccio@setmanaridirecta.info

L'ISM reuneix voluntaris d'arreu del món per treballar i protegir la població palestina de l'exèrcit israelià, tot aprofitant la condició d'estrangers dels activistes. Com va sorgir la idea?

Si mires la història de l'Estat d'Israel t'adones que el que necessitem els palestins és el suport de la comunitat internacional. Necessitem que la gent del carrer sàpiga, necessitem que expliquin què està passant aquí per poder resistir el temps que faci falta. Necessitem que vinguin moltsíssims internacionals, no només per protegir-nos, sinó per ser testimonis de l'ocupació. Com més en vinguin cada any, millor. És per això

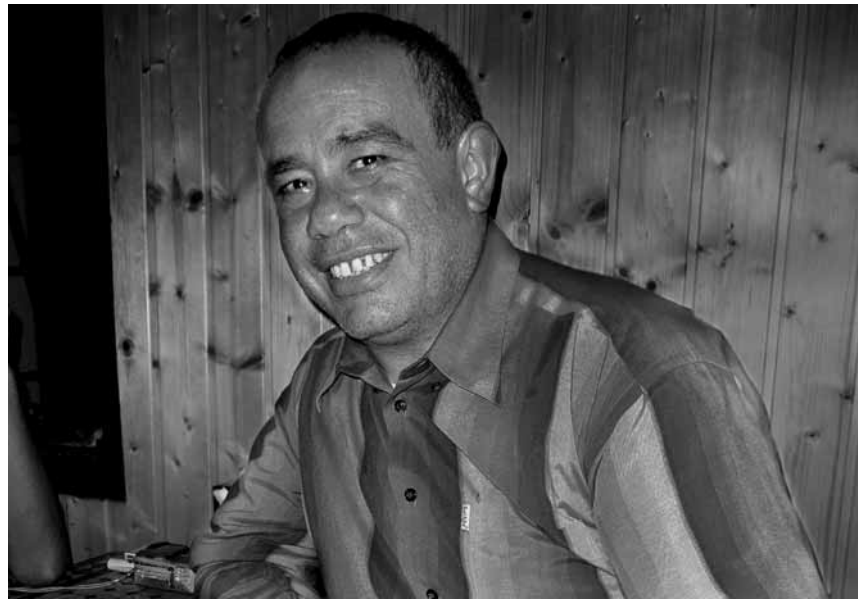
voluntaris, és un èxit, un dels millors estius. Hem aconseguit molta atenció dels mitjans i el suport de tots els partits polítics palestins.

Quina és la importància de la formació cultural que feu als voluntaris abans de posar-los a treballar? Explica'm allò de "l'important no és canviar la societat, sinó lluitar contra l'ocupació"...

A Palestina la majoria del voluntariat treballa amb gent molt conservadora, gent molt hospitalària i bona, però molt tradicional. I el 80% dels problemes que tenen els internacionals que treballen aquí són per incomprensió cultural, perquè intenten fer les coses a la seva manera i això provoca una reacció adversa. Nosaltres no demanem als nostres voluntaris que s'apliquin a ells mateixos la cultura palestina, però sí que la respectin, encara que no l'entenguin ni la comparteixin. Si tu ets a Hebron -una de les ciutats més conservadores i assetjades pels colons-, la població sap que ets voluntari internacional i per això et respecten, però també hi ha d'haver un esforç per part teva per fer-te respectar com a individu. Això vol dir no portar el cos especialment descobert, no beure alcohol en públic, no dormir nois i noies a la mateixa habitació...

Com definiríeu l'actual situació a Palestina? Sembla més greu que fa cinc anys.

La situació és pitjor però de la millor manera, podríem dir. L'ocupació és molt i molt greu, especialment perquè no hi ha unió entre la població palestina, hi ha desacord entre els diversos grups. Però, d'altra banda, això fa que els palestins estiguem alerta, preparats. Però sí, necessitem unió, ha d'ha-

ver-hi unió entre nosaltres. I ara hi ha greus desacords, sobretot a Gaza. Per això l'ISM treballa amb tothom.

Els palestins i la nostra causa hem estat utilitzats per tots els governs àrabs per mantenir-se al poder

Per què creus que el govern israelià ha relaxat les polítiques de control dels activistes internacionals?

El govern israelià té la seva estratègia. Estudia la cultura palestina i també l'actuació dels voluntaris internacionals, tenen especialistes en com dividir els grups palestins i com desencoratjar els activistes de venir a Palestina. Fan coses i diuen que ho

hem fet nosaltres o els internacionals. Relaxar les polítiques explícitament repressives del control de passatgers de l'aeroport va en la línia de donar una bona imatge i fer-nos quedar a nosaltres com els dolents. Per això, el nostre objectiu és treballar tots en bloc, amb els palestins del carrer i amb els internacionals.

Com es pot lluitar contra el mur de separació racial?

Un activista palestí en va aturar la construcció durant cinc hores. Es va plantar davant les excavadores i les va aturar. Cada dia, un palestí o un altre atura la construcció del mur o hi causa problemes durant uns minuts. No podem evitar-ne la construcció, però podem cridar l'atenció dels mitjans o del govern. El govern el construeix, però s'ha aconseguit que el Tribunal Suprem israelià emeti diverses sentències en contra i el Tribunal de Primera Instància el considera il·legal. Però ells no paren. Per tant, continuarem seient davant les excavadores fins que s'aturin.

Què en penses actualment de l'Iran? Amenaça d'atacar Israel amb la bomba nuclear...

Sadam Hussein havia dit el mateix. Els palestins i la nostra causa hem estat utilitzats per tots els governs àrabs per guanyar suports entre les seves poblacions i mantenir-se al poder. Però ningú fa res realment. No necessitem diners ni armes, necessitem gent i suport. Necessitem el tribunal més important del món: els mitjans de comunicació!

No parlem de temps, nosaltres diem que som palestins, tenim drets i resistirem

Com creus que pot acabar el conflicte? Quina podria ser la solució?

Si em demanes per esperança et diré una cosa: si no tingués esperança no seria a l'ISM. Tinc esperances. No tenim dates, no parlem de temps, nosaltres diem que som palestins, tenim drets i resistirem. Potser trigarem més, potser menys, també depèn de nosaltres mateixos. Lluitem a la nostra manera i ja veieu els problemes que tenim. Intentem superar els entrebancs, treballem amb internacionals, israelians i palestins de tots els grups que donen suport a la lluita no violenta contra l'ocupació. El nostre horitzó és conduir el poble palestí a la llibertat, res més.

ALGUNES TASQUES QUE POT FER EL VOLUNTARIAT DE L'ISM

Convivència en comunitats amenaçades pels colons i l'exèrcit israelià. La mateixa presència i la filmació de les incursions mitiga l'amenaça. Intermediació entre ferits, exèrcit i servei sanitari durant el toc de queda a Nablus. Accions de retirada de roques per obrir camins tancats per l'exèrcit. Participació en manifestacions contra la construcció del mur, durant les quals cal protegir els activistes palestins de possibles detencions. Control d'abusos als checkpoints i accions pel seu tancament, si és possible.

> Vies de lluita des d'aquí

Sense anar gaire lluny, a Catalunya o a Euskadi també hi ha moviments importants de suport a la lluita palestina que, a més, estan unint esforços per tirar endavant projectes comuns i seguir una única línia d'acció més efectiva. La Red Solidaria contra la Ocupación de Palestina i Mewando han organitzat la Iniciativa de Bilbao del 29 al 31 d'octubre. És una assemblea amb la participació de moviments palestins i europeus per desenvolupar un instrument de coordinació comú. A Catalunya, una trentena d'entitats impulsen la campanya *Amb Palestina al cor* per sensibilitzar de manera conjunta sobre el conflicte en el 60è aniversari de l'ocupació.

+ INFO: www.mewando.org - <http://naqba-catalunya.blogspot.com>

BRETANYA · NAONED VIU UNA JORNADA DE REAFIRMACIÓ POLÍTICA I CULTURAL

Milers de bretons demanen la reunificació

Gabriel Villanueva
Barcelona

Cada any per aquestes dates, el departament del Loira Atlàntic viu una sèrie d'actes polítics i festius per reclamar la reunificació de Bretanya. El 20 de setembre milers de persones van sortir als carrers de la capital del departament, Naoned -també coneguda amb la denominació francesa de Nantes-, per demanar una modificació en la divisió administrativa de l'Estat francès. Aquesta jornada va ser el punt culminant d'un estiu farcit d'activitats, a diverses viles del país, relacionades amb la mateixa reivindicació política.

Alguns col·lectius van aprofitar per reclamar un major grau d'autonomia

Durant l'ocupació nazi de la Segona Guerra Mundial, un dels cinc territoris històrics de Bretanya va ser separat administrativament de la resta per passar a formar part de la regió veïna del País del Loira, sota el nom de Loira Atlàntic. Aquesta divisió administrativa perdura avui dia, tot i que existeixen diversos sondejos que demostren que la voluntat de reunificació amb la Bretanya és majoritària entre la gent

d'aquest departament. Pels bretons, aquest fet és una ferida sagnant, ja que -precisament- Naoned és la capital històrica de Bretanya. Aquest mateix problema existeix a altres regions de l'Estat. I és que les fronteres regionals i departamentals van ser traçades responen a interessos merament administratius, sense que es respectessin les diferents realitats culturals existents dins de l'Estat francès.

La diada del 20 de setembre, anomenada *Festimanif* perquè combina actes reivindicatius i festius, va comptar amb el suport de figures importants del món polític i cultural bretó i

del Consell Cultural de Bretanya.

Èxit de participació a la manifestació
Un dels actes centrals de la diada va ser la manifestació convocada a favor del "dret a la identitat", que va aconseguir aglutinar prop de 10.000 manifestants vinguts d'arreu del país. Durant la marxa es van poder distingir diverses reivindicacions, tot i que no es van fer de manera unitària a causa de les diferències polítiques existents entre les diverses organitzacions. Cal tenir en compte que hi van participar col·lectius i partits polítics provinents de tot l'espectre ideològic.

Per una banda, durant l'acte, els assistents van reclamar la reunificació de Bretanya en una sola regió, és a dir, que el departament del Loira Atlàntic deixi de formar part de la regió del País del Loira i passi a integrar la regió de Bretanya per posar punt final al que consideren una "divisió absurda". Alguns col·lectius van aprofitar per reclamar també un major grau d'autonomia per la regió de Bretanya i demanar a l'executiu central les transferències en matèria de llengua, cultura, mitjans de comunicació i vida pública. Així mateix, l'acte va recollir les demandes de reco-

neixement oficial de la llengua bretona, amb l'aplicació del dret europeu en matèria de llengua minoritària. Aquesta reivindicació va ser encapçalada per les escoles Diwan, centres educatius que ensenyen el bretó en un sistema d'immersió lingüística, el mateix model que segueix la Bressola nord-catalana. La llengua bretona està vivint un procés de renaixença després d'algunes dècades de foscor en què va arribar a desaparèixer completament de l'àmbit públic. Actualment, es calcula el seu nombre de parlants en 250.000 i torna a tenir certa presència al carrer.

BIELORÚSSIA · L'OPOSICIÓ ACUSA EL GOVERN DE TUPINADA ELECTORAL

La victòria de Lukaixenko desperta sospites

Gabriel Villanueva
Barcelona

Les darreres eleccions generals a Bielorússia, celebrades el 28 de setembre, han deixat un vencedor absolut: Aleksandr Lukaixenko, que ha revalidat la condició de primer ministre. La seva victòria, però, ha tornat a despertar les sospites de frau electoral, ja que cap dels líders dels 70 partits de l'oposició no ha aconseguit representació parlamentària.

Aleksandr Lukaixenko va accedir al poder arran de les eleccions generals de 1994, després d'obtenir el 45% dels vots emesos. Anteriorment havia arribat a ser vicepresident de la república, quan aquesta encara pertanyia a

l'URSS. Allà s'havia guanyat certa fama d'opositor a la corrupció governamental. Després del seu primer mandat, va ser reelegit als comicis de 2001 i 2006, amb una majoria aclaparadora que rondava el 80% dels vots en ambdós casos. Aquests resultats van crear dubtes en el si de diversos organismes internacionals i no van ser reconeguts pel govern dels Estats Units ni per la Unió Europea, fet que va conduir a la imposició de diverses sancions a funcionaris i empreses bielorrusses.

Lukaixenko sempre ha jugat un paper incòmode per a Occident. A diferència d'altres exrepúbliques soviètiques, a Bielorússia, la penetració del capitalisme ha seguit un ritme molt lent. Avui dia, la majoria de les grans

empreses continuen nacionalitzades i les companyies multinacionals no hi operen amb facilitat. El 1995, el Banc Mundial i el Fons Monetari Internacional van suspendre els préstecs a

El primer ministre sempre ha jugat un paper incòmode per a Occident

Bielorússia i, a partir de finals dels noranta, Lukaixenko va començar a ser considerat per Washington "el darrer dictador d'Europa". Lukaixenko sem-

pre ha apostat per la sintonia total amb Rússia, fet que, en el context actual, tampoc agrada a les potències occidentals, que també li han retret els tractes comercials amb països com l'Iran, l'Iraq o Veneçuela.

Aquest cop, però, semblava que els governs del bloc occidental dipositaven algunes esperances en el procés electoral. El govern bielorús havia anunciat una transparència total en els comicis i la UE i els EUA van apostar per l'aixecament de les sancions, si es demostrava la validesa dels resultats. La presència de membres de l'Organització per la Seguretat i la Cooperació d'Europa (OSCE) en qualitat d'observadors internacionals alimentava aquests presagis. El dia de les votacions, al-

guns mitjans de comunicació occidentals van mostrar cert *optimisme*. La BBC britànica informava que hi havia "creixents símptomes d'obertura dins el règim". Al final, però, la publicació oficial dels resultats va tornar a fer canviar el caire dels titulars d'aquests mitjans. Lukaixenko tornava a ser la *bèstia negra* d'Europa.

Les reaccions no es van fer esperar. Uns 800 opositors van protestar pels carrers de Minsk per reclamar l'atenció mediàtica internacional i l'OSCE va qualificar els resultats de "no democràtics". D'altra banda, el govern de Moscou, a través del ministre d'Exteriors, tenia una visió molt diferent de la situació i valorava positivament "l'estabilitat que volia el poble bielorús".

www.arccoop.coop

c/ Panera 2
Casc Antic
Lleida

ESPECTACLES
93 310 60 95 / 620 997 452
info@lapsus.espectacles.com
www.lapsus.espectacles.com

WWW.TDK.CAT
C/PREMIÀ, 20 SANTIS - BCR - 93 422 14 19

18 i 19 d'octubre de 2008
c/berg dels Forns
Poble Nou (Barcelona)

«el socialisme d'alliberament, avui»

informació
inscripció <http://trobades.mdt.cat>
trobades@mdt.cat

MDT

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

TELEVISIÓ

TV3 emet el vídeo d'un assassinat

La gravació d'una càmera del Metro mostra com un home empeny la víctima a les vies

Enric Borràs Abelló

Es van emetre el dia 1 d'octubre una notícia breu, de tan sols trenta segons, sobre el judici d'un home acusat d'empenyer-ne un altre a les vies del Metro de Barcelona just quan passava un tren. La notícia deia que aquell matí s'havia fet l'última sessió del judici i que s'havia pogut veure la gravació d'una càmera de seguretat del Metro que havia enregistrat l'assassinat. Però la notícia no només parlava d'aquest vídeo, sinó que TV3 el va emetre. En relació a les imatges, la presentadora va dir, tot just abans d'emetre-les: "...avui s'hi han pogut veure les imatges de l'empenta que va rebre la víctima, unes imatges que -ja els advertim-

són dures". Just després es van emetre les imatges, mentre la presentadora deia: "És un instant i es veu com l'ataquen per darrere, just abans de passar el comboi".

Al vídeo, que també ha estat publicat a la web dels serveis informatius de TV3, es veu com una silueta fosca n'empeny una altra a les vies, de cop i volta, quan passa el tren. No hi ha sang i fetge, s'enregistra des de lluny, però les imatges són clares i directes, impactants. De totes maneres, no aporten més informació sobre el judici, només il·lustren la notícia. No mostren una injustícia ni un cas d'alarma social, sinó un assassinat. Després del vídeo, la presentadora només va explicar que l'acusat insistia que era innocent, la defensa admetia que era

culpable i el forense i un psiquiatre deien que no tenia problemes mentals, mentre un altre psiquiatre deia que veia al·lucinacions. Cap més detall, la notícia d'un succés, breu i

amb molt poca informació, que semblava, més aviat, una excusa per poder emetre un vídeo impactant al *Telenotícies*. Per emetre un assassinat a l'hora de dinar.

> Segon aniversari de la mort d'Ana Politkovskaya

El 7 d'octubre de 2006 la periodista de la *Novaya Gazeta* especialitzada en els conflictes del Caucas, Anna Politkovskaya, va morir a trets al seu apartament de Moscou. Ara, ben pocs han recordat el segon aniversari del fet, que arriba poc abans que -per fi- comenci el judici als acusats d'haver-la matat, un judici del qual els familiars esperen ben poca cosa.

Anna Politkovskaya era una periodista incòmoda pel govern de Vladimir Putin. Va donar a conèixer les atrocitats dels soldats russos a Txetxènia i l'assassinat la va convertir en una màrtir de la llibertat d'informació pels periodistes d'arreu del món. Ara, un dels acusats del seu assassinat és un agent dels serveis secrets russos i els altres hi estan relacionats. Segons la filla de la periodista, Ilya Politkovskaya, a causa de la vinculació dels acusats amb els serveis secrets i dels documents confidencials que es poden incloure al sumari, el judici es farà en un tribunal militar, a porta tancada i amb tan sols tres testimonis. En aquestes condicions, la transparència del procés és gairebé impossible, afirma Ilya. EBA

MITJANS ALTERNATIU

'La Panerola', el nou butlletí de contrainformació del Camp de Tarragona

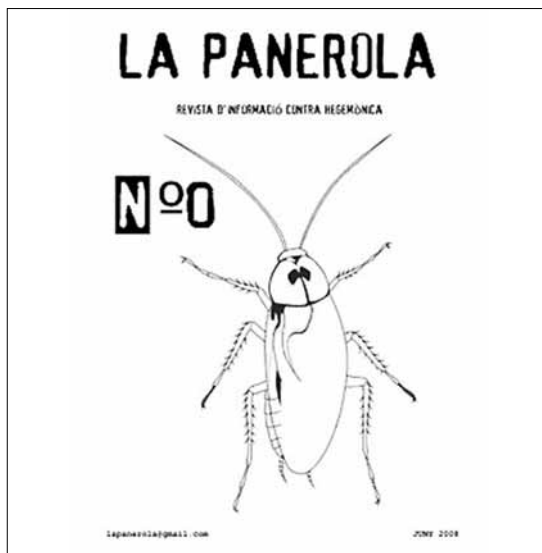
Nascut d'un taller, posa èmfasi a subratllar allò que uneix els moviments socials

Directa El Camp

La *Panerola* és un butlletí de contrainformació nascut a Tarragona arran d'un taller que es va fer al ja desaparegut CSOA La Colomera. El butlletí ha sobreviscut el projecte d'on va néixer, i continua publicant notícies crítiques i informació dels moviments socials del Camp de Tarragona.

Entre el setembre de 2007 i el juny de 2008, després de la seva okupació i rehabilitació, el número 14 del carrer Ferrers de Tarragona es va convertir en la seu d'un projecte de centre social okupat i autogestionat, el CSOA La Colomera, que havia d'esdevenir un espai de participació directa per tot el veïnat de la Part Alta que fomentés les relacions socials fora de l'actual sistema econòmic capitalista. Dos dies abans de la inauguració, el 9 de febrer, un procés judicial de desnonament va copar les assemblees setmanals del centre. La denúncia l'havia posada el propietari, tot i que feia anys que no es preocupava per l'edifici, que estava fet un desastre i ple d'excrements de colom.

Després de judicis i recursos, la policia va executar l'ordre de desa-

llojament, però durant el temps en què va funcionar es va viure una experiència col·lectiva molt rica i plena d'activitats, segons els partici-

pants. El CSOA La Colomera va acollir campanyes, tallers i activitats. Entre d'altres, un taller per elaborar un contrainformatiu, que va veure la

llum el mes de juny passat i que havia de ser una mena de criatura pòstuma del Centre, un cop desallotjat.

El contrainformatiu que va sorgir d'aquesta experiència del CSOA La Colomera és *La Panerola* que, a aquestes alçades, ja ha publicat tres números. L'objectiu de la publicació és "donar veu a corrents de pensament i pràctiques contràries als esquemes imposats" i, tal com expliquen els responsables a l'editorial del número 0: "Ens dedicarem, precisament, a subratllar les coses que ens uneixen més que no pas a identificar petites discrepàncies...". A l'escrit s'hi reivindica la diversitat, la pluralitat i la voluntat de transformació social.

La venda d'aigua del Camp de Tarragona i el minitransvasament, els Jocs del Mediterrani, el desallotjament del CSOA La Colomera, el decreixement, Bolívia, el cementiri nuclear, *La Panerola* la fa un grup de gent amb molta empena i creativitat i oberta a col·laboracions.

Qui s'hi vulgui posar en contacte ho pot fer al correu electrònic la-panerola@gmail.com.

> Prisa busca estratègies per pagar part del seu deute

El grup de comunicació propietari d'*El País* i Cuatro, Prisa, busca noves vies per atenuar el deute que acumula. Segons el conseller delegat del grup, Juan Luís Cebrián, el Consell d'Administració es planteja aconseguir dos mil milions d'euros per "recapitalitzar" el grup. Una via per aconseguir-ho podria ser l'entrada de nous socis, cosa que es faria, segons Cebrián, "sense perdre el control majoritari". La decisió definitiva es prendrà a la junta general d'accionistes del 20 de novembre.

La crisi del sector de la premsa escrita s'ha sumat a la crisi econòmica general i afecta tots els diaris d'una manera o altra. Es preveu que *La Vanguardia*, *El Punt* i *El Periódico* deixin de contractar treballadors i també poden prendre altres mesures més contundents. EBA

FREQUÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV 103.9FM Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio Trama 91.4FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Tarragona www.canangladajove.terracina.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.rgo.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Ràdio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Ràdio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Ràdio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

, espai directa

Punts de venda

BARCELONA

LES CORTS

Copisteria Facultat de Biologia UB

Copisteria Facultat de Física i Química UB

Copisteria Facultat d'Empresaris UB

GRÀCIA

Cap i Cua • Torrent de l'Olla, 99

Infoespai • Plaça del Sol, 19

Taifa • Verdi, 12

Distrivinyes • De l'or, 8 (Plaça del Diamant)

Quiosc Punt i Coma • Guillem Tell, 29

Quiosc • Plaça Revolució

HORTA- GUINARDÓ

El Tinter • La Plana, 10

EIXAMPLE

Quiosc Manu • Nàpols-Roselló

Xarxa Consum Solidari • Rocafort, 198

POBLENOU

Taverna Itaca • Pallars, 230

Cus-Cus • Rambla Poblenou, 77

CLOT

La Farinera • Gran Via, 837

CSO La Revoltosa • Rogent, 82

SANT ANDREU

Patapalo • Rubén Dario, 25

Bar La Lira • Coroleu, 14

Bar La Lluna • Ramón Batlle, 17

Andy Blue • Can Fabra

Quiosc Comerç • Plaça Comerç

Quiosc Rambla • Fabra i Puig, 10

Quiosc 11 de Setembre • Onze de Setembre

NOU BARRIS

Ateneu Popular 9 Barris • Portlligat, 11-15

Can Basté • Passeig Fabra i Puig, 274

Casal de Joves de Roquetes • Vidal i Guasch 16

Casal de Joves de Prosperitat • Joaquim Valls 82

Casal de Joves Guineueta • Pl. ca n'Ensenya 4

CIUTAT VELLA

AQUENI • Méndez Núñez, 1 principal

Xarxa Consum Solidari • Pl. Sant Agustí Vell, 15

Pròleg • Dagueria, 13

El Lokal • Cera, 1 bis

La Rosa de Foc • Joaquim Costa, 34

Quiosc Colom • Rambles

Quiosc Santa Mònica • Rambles

Quiosc Tallers • Rambles

Quiosc Canaletes • Rambles

Llibreria Medios • Valldonzella 7

SANTS

Espai Obert • Violant d'Hongria, 71

La Ciutat Invisible • Riego, 35

Terra d'Escudella • Premià, 20

Teteria Malea • Riego, 16

BELLATERRA

Quiosc de Ciències de la Comunicació

BERGA

Llibreria La Mafalda • Plaça Viladomat 21

CORBERA DE LLOBREGAT

Llibreria Corbera • Pssg. dels Arbres, 4

Le Centro • Andreu Cerdà, 12

CORNELLÀ DE LLOBREGAT

El Grillo • Libertario Llinars, 44

CSO Banka Rota • Rubió i Ors, 103

ESPARREGUERA

Taverna Catalana L'Esparracat • Feliu Munné, 18

ESPLUGUES DE LLOBREGAT

Quiosc Reine • Ctra. Cornellà amb Dr. Manuel Riera

Ubud Artesania • Mestre Joaquim Rosal, 22

GIRONA

Llibreria 22 • Hortes, 22

Llibreria Les Voltes • Plaça del Vi, 2

La Màquia • Vern, 15

SANTA COLOMA DE GRAMENET

La Krida • Sicília, 97

Bar Línea I • Sant Josep, 48

GRANOLLERS

Llibreria La Gralla • Plaça dels Càbriets, 5

Anònims • Miquel Ricomà, 57

El Racó Ecològic • Roger de Flor, 85

HOSPITALET DE LLOBREGAT

Quiosc Montserrat • Pl. Mare de Déu de Montserrat

Quiosc • Plaça del Repartidor

La Resistència • Rosalía de Castro, 92

LLEIDA

Ateneu La Maranya • Parc, 13

La Falcata • La Panera, 2

Quiosc Discom • Alfred Perenya, 64

Espai Funàtic • Pi i Margall 26

La Vella Escola • Clot de les Monges, 1

MATARÓ

Llibreria Robafaves • Nou, 9

MANRESA

Cafè l'Havana • Plaça Gispert

Moes • Joc de la pilota, 9

Els Carlins • Sabateria, 3-5

MOLINS DE REI

Llibreria Barba • Rafael Casanoves, 45

La Bodegueta • Pintor Fortuny, 45

OLOT

Llibreria Dòria • Sant Tomàs, 6

REUS

Bat a Bat Kultur • Sant Elies, 29

RIBES DEL GARRAF

Llibreria Gabaldà • Plaça de la Font, 2

RIPOLL

Bar l'Obrador • Estació, 3

SANT BOI DE LLOBREGAT

Ateneu Santboià • Av. Maria Girona, 2

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Teteria Índia • Jacint Verdaguer, 9

Ateneu Sanfeliuenc • Vidal i Ribas, 23

SANT JOAN DESPÍ

Llibreria Recort • Major, 60

SOLSONA

Llibreria Cal Dach • Sant Miquel 5

TARRAGONA

CGT Tarragona • Rambla Nova, 97-99, 2n pis

TERRASSA

Kasalet • Societat, 4

VALLS

La Maria de Valls • Forn nou 26

VIC

Llibreria La Tralla • Riera, 5

VILAFRANCA DEL PENEDE

La Fornal • Sant Julià, 20

Contra la llei del silenci per la llibertat d'expressió

L'any 2006 i fruit d'un procés col·lectiu de debat i reflexió, va néixer el setmanari directa. Concebut com un mitjà dels i pels moviments socials, portem 30 mesos informant de la realitat a peu de carrer.

Perquè la directa va néixer, sobretot, davant la necessitat de combatre la societat de l'espectacle i les dinàmiques de manipulació, ocultació i control de la informació instal·lades a casa nostra. Per recuperar la reflexió crítica, la informació rigorosa i les propostes de transformació d'una societat a la deriva.

En una societat radicalment individualista, desenes de persones han fet possible aquest projecte de resistència i desobediència informativa. Però la necessitem continuar amplificant la veu dels sense veu, fer sòlida la xarxa de la insubmissió informativa i recuperar les millors experiències de premsa del moviment obrer, del periodisme de barri i de la contrainformació.

Fer front a aquest bombardeig informatiu que ens assetja dia sí i dia també requereix de més persones subscriptores, que són l'espina dorsal d'un projecte assentat en

l'auto-gestió la independència i el suport mutu.

Tossudament alçades, volem continuar esdevenint el pacte monolític sobre la realitat, la llei del silenci sobre el que passa de veres, les lluites i esperances que es forgen arreu del territori.

Després de dos anys i 100 números desobeint hem arribat a la fèrtil conclusió que encara ens queda molt camí. I que, sobretot ens faltes tu. Subscrivint-te ara a la directa rebràs el cd "La Directa a 100", amb l'arxiu històric de totes les notícies publicades en 730 dies, 17.520 hores i 1.051.200 minuts de compromís amb la llibertat.

Un grup de subscriptors/es hem engegat una campanya per arribar, abans del 23 d'abril de 2009, a 1.500 subscripcions directes amb l'objectiu de garantir la viabilitat econòmica del setmanari, consolidar-lo com una eina d'informació i transformació i arribar arreu. Pots contactar-hi, fer propostes i afegir-t'hi a: censesonmassa@gmail.com salut!

Presentacions i parades

> (Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu un mail a directa@setmanaridirecta.info)

Dilluns 13 d'octubre a les 21h.

ACTE D'HOMENATGE A LLUÍS MARIA XIRINACS AL PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Participaran entre d'altres: Obrint pas,

Elèctrica d'harna, Maria del Mar Bonet,

Manel Camp, Feliu Ventura, Aramateix...

+ INFO: WWW.XIRINACS.CAT

Subscripcions

> La subscripció és la manera més efectiva per poder llegir la DIRECTA setmanalment i també per donar el teu suport al projecte. Durant un any i per un cost de 70 euros, amb la teva subscripció el setmanari guanya en qualitat i presència al territori. Ens pots enviar les teves dades a: subscripcio@setmanaridirecta.info, o entrant a la web i omplint el formulari: setmanaridirecta.info. O bé, truca'ns al 935 270 982 o al 661 493 117.

Em subscric! I vull rebre el cd "La Directa a 100"

al setmanari dels moviments socials Directa per un any i 48 números.

Nom i cognoms _____

Adreça _____ CP _____ Municipi _____

Telèfon _____ Correu electrònic _____

Quota: ☐ ordinària | 70 euros ☐ Solidària | 140 euros ☐ Altres quantitats | _____ euros

Forma de pagament: ☐ Domiciliació bancària ☐ Ingrés ☐ Altres _____

☐ Vull rebre el cd "La Directa en 100"

De conformitat amb la Llei de Protecció de Dades, tinc dret a accedir al fitxer, rectificar o cancel·lar totes les dades personals. La Directa es compromet a no fer-les servir amb cap finalitat comercial.

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

Dones sobre les ones pel dret a l'avortament

L'entitat holandesa Women on waves visitarà properament els Països Catalans

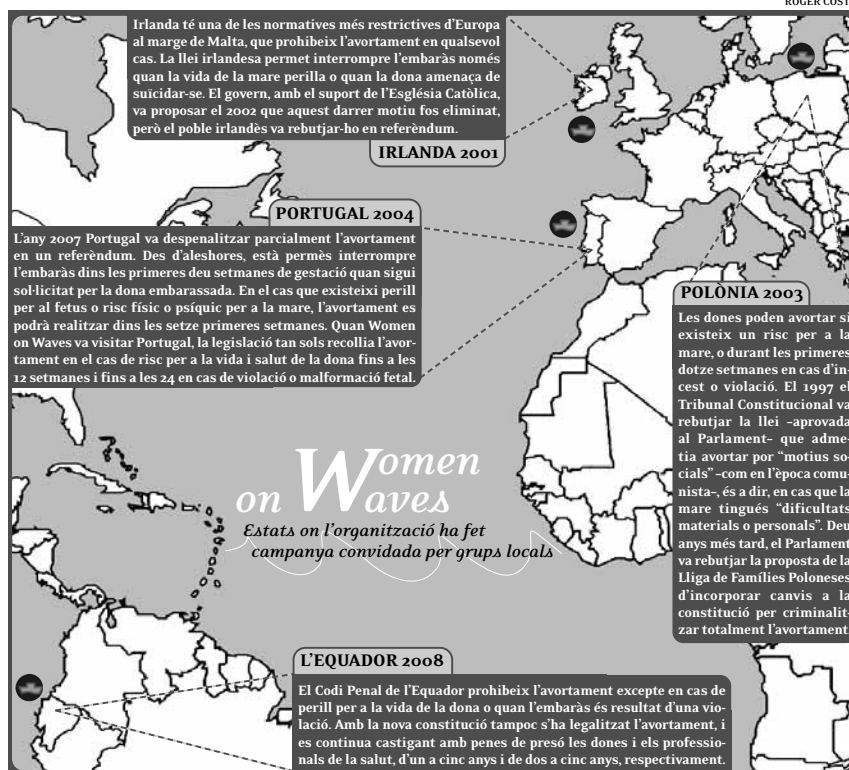
Gemma García
cultura@setmanaridirecta.info

Cada any, hi ha vint milions d'avortaments sota condicions il·legals i insalubres. Com a resultat, la mort d'aproximadament 70.000 dones o, el que és el mateix, la mort d'una dona cada vuit minuts. En total, gairebé la meitat dels avortaments que es produeixen arreu del món es duen a terme sota condicions insegures i en un clima social i legal advers, segons dades de l'Organització Mundial de la Salut (OMS). De fet, aproximadament una quarta part de la població mundial viu en 54 països –principalment a l'Àfrica, l'Amèrica Llatina i Àsia– on imperen lleis summament restrictives que prohibeixen l'avortament o únicament el permeten per salvar la vida de la dona embarassada.

El problema és doble. Tot i que les xifres converteixen l'avortament en un dels procediments mèdics més practicats al món, ni les dones el tenen garantit lliurement i gratuïtament ni compten amb les eines necessàries per la prevenció d'embarassos no desitjats. L'organització holandesa Women on waves (Dones sobre les ones) treballa en aquestes dues línies. Per una banda, lluita per garantir el dret de les dones de decidir sobre el propi cos, independentment de la seva geografia i condició econòmica. Per l'altra, exigeixen que totes puguin comptar amb les condicions necessàries per fer possible la prevenció.

L'organització lluita per garantir el dret de les dones de decidir sobre el propi cos

El 28 de setembre, amb motiu del Dia Internacional per la Despenalització de l'Avortament, la fundadora de l'organització i doctora especialitzada en avortaments Rebeca Gomperts va participar als actes organitzats al parc de la Ciutadella de Barcelona. L'Ecuador, però, havia estat la darrera parada del conjunt de Women on waves, el mes de juny passat, quan van ser convidades per la Coordinadora Juvenil per la Igualtat de Gènere. En una acció conjunta, les dues organitzacions van desplegar un número

de la línia telefònica d'ajuda des de l'estàtua de la Virgen del Panecillo i des de l'estadi on es disputava el partit entre l'Ecuador i Colòmbia. Women on waves tenen previst visitar d'aquí poc algun indret dels Països Catalans, que no han volgut revelar per motius de seguretat.

Aquesta organització té seu als Països Baixos, un dels estats que registra les xifres més baixes d'avortaments del món, tot i que –segons

l'organització– una de cada cinc dones avorta al llarg de la seva vida. D'altra banda, Women on waves han arribat, amb més o menys dificultats, als ports de tres dels estats més restrictius d'Europa en aquesta matèria. Amb l'*Aurora* a Irlanda, a bord del *Langenort* a Polònia i amb el *Borndiep* a Portugal. A més de la recent visita a Barcelona, Rebeca Gomperts ha estat convidada a visitar l'Argentina (2004) i Malta

(2007). Des de 1999, l'entitat navega de manera intermitent aprofitant les condicions de les aigües internacionals per dur a terme avortaments amb la píndola durant les primeres set setmanes d'embaràs. Des de la primera campanya fins ara, ho han fet amb una unitat ginecològica mòbil que carreguen al vaixell llogat per cada ocasió. A partir d'ara, però, –ha explicat Gomperts a la DIRECTA– no comptaran amb la unitat mòbil

perquè la píndola d'avortament no la requereix. Per avortar "no necessites res, aquest és el missatge, tan sols persones que puguin respectar la decisió de les dones".

A la cresta de l'onada

Les aigües internacionals permeten que Women on waves puguin facilitar l'accés a l'avortament. Fora d'aigües territorials, concretament a 19,3 quilòmetres de la costa, la llei que regeix és la del país on està registrat el vaixell. En aquest cas, els Països Baixos. Al principi de la campanya, l'organització obre una línia telefònica perquè les dones que ho desitgin sol·licitin una cita. Però la tasca de Women on waves va més enllà de l'accés a l'avortament lliure i gratuït i, durant les seves campanyes, també focalitzen esforços en la prevenció d'embarassos no desitjats. Durant el camí i al port, les dones que ho sol·liciten poden rebre assessorament psicològic i educació sexual, activitats que no violen cap llei local.

El Govern portuguès va prohibir l'entrada del buc a aigües nacionals

Tempestes a bord

La navegació no sempre ha estat fàcil. Women on waves ha hagut de calibrar opcions, trobar sortides davant els imprevistos i gestionar conflictes diplomàtics. A finals d'agost de 2004, convidades per Não te Prives, Youth Action for Peace, UMAR i Club Safe, Women on waves va salpar amb el *Borndiep* cap a Figueira da Foz, Portugal. El Govern portuguès va prohibir l'entrada del buc a aigües nacionals, tot i que no violava cap llei portuguesa, holandesa ni internacional. Segons el ministre de Defensa, Paulo Portas, Women on waves era un perill per la seguretat nacional i va enviar dos vaixells de guerra per controlar el *Borndiep* durant les 24 hores del dia. L'organització va veure's obligada a cercar altres maneres de desenvolupar la campanya: xerrades, presència als mitjans de comunicació i concentracions a terra ferma. Tot i els esforços per poder arribar al port, el tribunal va donar la raó a les autoritats portugueses i, per primera vegada, el vaixell de Women on waves va haver de tornar als Països Baixos.

> La píndola d'avortament

Women on waves mai ha dut a terme avortaments quirúrgics, sinó farmacològics. En aigües internacionals, només subministren píndoles d'avortament durant les primeres set setmanes d'embaràs, tal com permet la llicència de què disposen. Els medicaments utilitzats s'anomenen *Mifepristona* i *Misoprostol*, que –combinats– tenen una taxa d'èxit de més del 97%. Women on waves recomana que, als països on l'avortament és legal, aquest procediment compti amb un seguiment mèdic per evitar córrer cap risc. En el cas que la dona no tingui cap altra opció, l'organització insisteix que és imprescindible anar-hi acompanyada i seguir les instruccions que faciliten a través de la seva pàgina web (www.womenonwaves.org). La píndola abortiva RU-486 no es va legalitzar a l'Estat espanyol fins el febrer de 2000. A partir d'aleshores, va començar a estar disponible a 117 hospitals públics i privats. Aquest mètode va arribar dotze anys després que comencés a vendre's a França i tres anys després que el Congrés dels Diputats espanyol donés suport a una proposició de llei presentada per Izquierda Unida (IU) perquè fos incorporada als fàrmacs d'ús hospitalari.

ENTREVISTA · REBECCA GOMPERTS, WOMEN ON WAVES

“L'avortament il·legal posa en risc la salut i la vida de les dones”

MARÍA SOCORRO FERRERO

Navegant amb el Rainbow Warrior de Greenpeace, la doctora holandesa Rebecca Gomperts va arribar a Mèxic. La llei del silenci i les històries de dones que havien perdut la vida, la varen fer comprendre per primera vegada el que significava l'avortament il·legal. A partir d'aleshores, va començar a forjar-se el projecte de Women on Waves. Des de 1999 Gomperts i la resta de l'equip viatgen amb la missió de prevenir embarassos no desitjats i avortaments insegurs arreu del món.

Gemma García
cultura@setmanaridirecta.info

La creuada del darrer any contra el dret a l'avortament, us ha fet decidir a visitar l'Estat espanyol?

Hem estat al corrent dels esdeveniments, i diversos grups ens han convidat a venir. Volem cridar l'atenció entorn la realitat del dret a decidir i exigir amb els grups locals que l'avortament surti del Codi Penal i no es criminalitzi més ni metges ni dones. Durant el darrer any, la realitat ha canviat molt a l'Estat espanyol, hi ha molta inseguretat i es viola el dret a la intimitat de moltes dones.

Organitzacions ultracatòliques han protagonitzat aquesta ofensiva. Aquests grups s'han enfortit?

Un dels problemes és que els grups antiavortistes tenen molts diners, estan molt ben organitzats i exerceixen molta influència. També als Països Baixos, on ara hi ha un grup cristià molt conservador i fonamentalista al govern, s'intenta limitar el dret a l'avortament. És una situació que es repeteix arreu del món.

Quins efectes té un panorama legislatiu sobre avortament tan divers?

Genera un elevat volum de turisme d'avortament que només les dones informades i amb recursos econòmics es poden permetre. Això és una discriminació i una violació del dret d'igualtat.

Els Països Baixos tenen una de les lleis més permissives d'Europa, és l'exemple a seguir?

Als Països Baixos, l'avortament també forma part del Codi Penal. Només es poden fer avortaments a

les clíniques amb llicència, si no el professional pot anar a la presó quatre anys. A més, a partir de les 24 setmanes, de sobte, l'avortament es converteix en homicidi i la dona pot ser condemnada a vuit anys. És inacceptable que per fer un avortament tard, les dones i els professionals puguin ser empresonats. Nosaltres, com l'Organització Mundial de la Salut, som partidàries de permetre que la dona avorti a casa seva amb la píndola fins a les nou setmanes. A més, per llei s'exigeix a les dones un període de reflexió de cinc dies a partir del moment que comuniquen la decisió d'avortar a un metge, una mesura discriminatòria ja que no hi ha cap operació que exigeixi una reflexió als homes. L'holandesa és una llei que també té aspectes negatius, tot i que funciona en general, hi ha un bon accés a clíniques i ho cobreix la sanitat pública (només per a les dones holandeses). La millor situació seria l'absència de llei.

El Canadà n'és un exemple?

Sí, no hi ha una llei, però també hi ha problemes d'accés a l'avortament perquè existeixen regions al nord molts aïllades. És un problema propi de països grans on hi ha poblacions esteses pel territori sense clíniques i les dones es veuen obligades a viatjar.

Aleshores, sense llei també és complicat garantir l'accés a l'avortament?

Una manera de fer-ho és no restringir l'avortament a clíniques especialitzades. Amb la píndola no és necessari, una infermera o un doctor generalista poden fer-te la recepta. Cal tenir en compte l'accessibilitat a la píndola per a dones allunyades

dels centres de salut. L'avortament s'hauria de tractar com un procés natural de la dona. Sense llei es garantiria el dret a l'avortament perquè formaria part de la sanitat pública, com una prestació sanitària més, i aleshores els professionals no tindrien la possibilitat de negar-se a assistir-ne. Aquesta perspectiva és difícil d'assolir perquè la majoria encara veu l'avortament com alguna cosa diferent.

Sigui o no legal, les dones continuen avortant...

Però la diferència és que quan és il·legal es posa en risc la salut i la vida. 70.000 dones mortes a l'any, segons l'Organització Mundial de la Salut, i crec que encara en són moltes més. Una de cada 1.000 dones del món corre el risc de morir per un avortament insegur.

L'objectiu de Women on Waves és generar debat i actuar com a motor de canvi?

Sí, perquè el debat majoritàriament ve donat per grups antiavortistes. Amb el vaixell fem una estratègia proactiva perquè grups que defensen el dret a l'avortament vegin amplificada la seva veu. Els grups antiavortament tenen símbols molt forts i en canvi, no existeixen gaires símbols visuals pel dret a l'avortament, Women on Waves n'és un. No fem res més que donar suport al treball dels grups locals per crear un moment simbòlic en què expressin el seu missatge.

Cal més informació i educació?

L'educació sexual ha de ser obligatòria a totes les escoles ja que és l'única manera de prevenir embarassos no desitjats, juntament amb l'accés als anticonceptius. Forma part de l'estratègia dels Països Baixos on hi ha la taxa més baixa d'avortament del món. Tot i així, sempre hi haurà avortaments perquè l'anticoncepció pot fallar. Crec que és impossible baixar les xifres per sota dels sis avortaments anuals per cada 1.000 dones. L'avortament és part de la vida de la dona.

De dalt a baix: campanya a Irlanda, 2001; vaixell de Women on waves als Països Baixos abans de sortir cap a Polònia, 2003; el vaixell al port de Den Helder (Països Baixos), abans de sortir cap a Portugal, 2004; i vaixells de guerra encerclen la nau de Women on waves per evitar que entri a aigües nacionals portugueses el 2004.

DADES

20 DELS 42	MILIONS D'AVORTAMENTS ANUALS ES REALITZEN SENSE SEGURETAT
70.000	DONES MOREN CADA ANY DEGUT A AVORTAMENTS IL·LEGALS
EL 25%	DE LA POBLACIÓ MUNDIAL VIU EN 54 PAÏSOS AMB LLEIS TOTALMENT RESTRICTIVES
CADA 8	MINUTS MOR UNA DONA AL MÓN A CAUSA D'UN AVORTAMENT IL·LEGAL
UN 13%	DE TOTES LES MORTS MATERNES ES DEUEN A COMPLICACIONS D'AVORTAMENTS INSEGURS
1 CADA	1.000 ES LA PROBABILITAT DE MORT A CONSECÜENCIA D'UN AVORTAMENT A LLOCS ON LES DONES ACCEDEIXEN A SERVEIS SEGURS.
*Dades de l'Organització Mundial de la Salut i del Centre de Drets Reproductius	

, expressions

Cloaca de Cultures 2008: creació i debat a l'abast de tothom

La segona edició matoronina es reinventa i amplia l'oferta més enllà de la música

Directa Maresme
cultura@setmanaridirecta.info

“**U**na cloaca és un forat a terra, un lloc per on cauen les coses que la realitat no pot retenir. I és aquí, dins les cloaques, on compartim i creem més enllà de la realitat”. Així és com les promotores del Cloaca de Cultures han volgut traduir al llenguatge escrit l'essència del festival. L'origen d'aquest cicle, que mostra alternatives reals i factibles a la indústria cultural establerta, és fàcilment entenedor des de l'òptica de les lluites autònomes. La proposta va prendre forma durant l'any 2007, després d'un seguit de daltabaixos que afecten el teixit polític alternatiu matoroní. Així i potser sense voler-ho, algunes campanyes reactives com *El Cinisme del Civisme* i els desallotjaments del CSOA l'Estrella i el CSOA La Drogueria van esdevenir l'inici d'una resposta creativa i intencionadament política en format d'esdeveniment cultural. El nom -sí- us pot sonar. Cloaca de Cultures pirateja morfològicament la marca d'un festival organitzat per promotors culturals estretament lligats a l'administració municipal. Les creadores del Cloaca però, no se'n amaguen i usen a consciència el títol.

Després d'una primera edició més aviat homogènia i reduïda als formats musicals, la clau de pas del Cloaca es torna a obrir per recollir “nous excedents culturals”. I ho fa, en aquesta edició, renovat en relació als continguts, diversificat pel que fa a escenaris i dilatat durant gairebé un mes i mig. D'aquesta manera, trenca amb les barreres dels concerts i proposa debats al voltant de cintes de cinema polític, xerrades sobre lluites socials i debats antropològics. Tot i que quantitativament continua predominant l'oferta musical, el Cloaca de Cultures 2008 fa un salt qualitatiu i es presta al debat col·lectiu.

En definitiva el Cloaca vol ser, segons expliquen els promotors “un lloc on la cultura sigui realment lliure i no imposada, un lloc on les diferents lluites convergeixin en un mateix context i es posin a l'abast de tothom. El festival també compta amb les seves credencials. La col·laboració de col·lectius que treballen en la gestió cultural fora dels circuits comercials, com Effect F o La Flama, enriqueixen la programació d'enguany.

Una altra novetat és la publicació amb el mateix nom i que recull textos i ressenyes relacionades amb les temàtiques que circularan pel clavegueram del Cloaca. Amb un disseny provocatiu i directe, però alhora elegant i entenedor, es poden consultar 36 pàgines que permeten copsar el concepte del Cloaca de Cultures 2008.

XERRADA I DEBAT

Teoria de l'origen de l'Estat amb Rafael Micó

Aquest acte s'emmarca dins l'apartat de xerrades del Cloaca de Cultures 2008, tot seguint la línia del salt qualitatiu que ha experimentat enguany. Les persones que s'hi apropin tindran l'oportunitat de sentir la síntesi que, fruit de llargues investigacions, pronunciarà el professor d'Història de la Universitat Autònoma de Barcelona Rafael Micó. L'arqueòleg, autor del llibre titulat *Arqueologia de l'origen de l'Estat* del qual deriva la ponència, es referirà als diferents interessos que ha concitat el concepte

estat al llarg de la investigació de les societats humanes. Micó afirma que aquest fet és d'una actualitat permanent i que, ara, és aplicable al terreny de la política i les ideologies.

Per últim, Rafael Micó proposa una investigació al voltant de quin estrat de la producció social va fer que l'Estat sorgís com a regulador, sempre interessat per les relacions socials. Sens dubte, una cita molt recomanable que pot servir per generar un debat força profitós entre les persones que hi participin.

CONCERT - PUNK ECLÈCTIC Le Jonathan Reilly

La banda, formada per una bateria i dues guitarres, però que en cap moment troba a faltar els cops rítmics que sol generar el baix elèctric, regala un directe contundent no apte per oïdes sensibles al volum alt. Naturals de Gandia, han arribat a treure edicions amb Tick Tack Totally, el prestigiós segell dels Estats Units que gestiona Alicia, teclista i vocalista del mític grup Lost Sounds (Memphis). Le Jonathan Reilly podria incloure's dins el corrent de grups que s'han generat a la zona de València al llarg dels últims anys; bandes com El Eje del

Mal, Venereans o Chliena Comando. Le Jonathan Reilly han estat comparats en diverses ocasions amb grups amb tanta solera com The Wipers, Mission of Burma o 100 Flowers. Difícils de descriure, els podem classificar com una banda de *punk* eclèctica en ella mateixa, carregada de personalitat pròpia i que incorpora matisos del *garatge*, el *surf* o el *posthardcore*. En definitiva, el trio valencià genera temes que evolucionen al mateix temps que es reproduïen. És difícil no bellugar el cos al ritme dels seus temes durant un dels seus directes.

Actuació de Sócrates

CONCERT - EXPERIMENTACIÓ SONORA Socrates + Sheik Anorak

Originalment van sorgir com a duo de guitarra i bateria l'any 2004. Simon -a la bateria- ha tocat en grups com The Blues Butcher Club i Frank -a la guitarra- ha estat el vocalista de The Sons of Saturn. Els seus temes curts, concisos i contundents no sobrepassen el minut i mig de durada. L'any 2006 el grup va evolucionar, va abandonar la morfologia de duo i es va convertir en un trio a través del canvi del bateria, Christophe, i la incorporació de Mathilde a la veu dels seus temes. Amb aquests canvis, el seu

so evoluciona cap al soroll, però perd notòriament la histèria que desprenia. El guitarrista d'aquesta banda ja va visitar la primera edició del Cloaca de Cultures amb el seu altre projecte, Kandinsky. Curiosament, també serà el protagonista d'un altre concert de l'edició d'enguany. Parlem del seu projecte en solitari, Sheik Anorak. Després de treure el set minuts *Vultures*, *hyenas and coyotes*, Sheik Anorak visita el Cloaca de Cultures amb la seva proposta de petits talls d'experimentació sonora.

DOCUMENTAL - ERIK GANDINI 2003

Surplus - Exedents: Terrorized into being consumers

Després de realitzar *Sacrificio. Who Betrayed Che Guevara?*, Erik Gandini va realitzar el documental *Surplus*. Una crítica ferotge al capitalisme i al seu sistema de persuasió vers el consum. La cinta es va difondre a escala internacional durant l'any 2003 a través de xarxes de contrainformació. La pel·lícula mostra els extrems de la dreta i l'esquerra totalitàries i dibuixa la crueltat del neoliberalisme. Alhora i amb un muntatge molt eficient, el documental va alternant a un ritme vertiginós diferents exemples de lluita anticapitalista, amb accions consumistes produïdes pel capitalisme més ferotge. Pel que fa a les

característiques tècniques, la peça -que sense la veu en *off* podria ser un excel·lent videoclip de 50 minuts- fa una exhibició de muntatge rítmic i deixa entreveure la facilitat amb què els mitjans de comunicació poden alterar el missatge a través de l'edició de les imatges. Pel que fa a la banda sonora, destaquen temes de Gotan Project que semblen composts expressament per les imatges enregistrades. Un còctel de discursos, imatges i contingut on destaca l'aparició de John Zerzan, conegut activista primitivista dels Estats Units i considerat ideòleg del *Black Bloc* de Seattle durant les protestes de l'any 1999.

PREMSA

Una exposició mostra la premsa clandestina durant el franquisme

S'hi mostren un centenar de publicacions a més de manuscrits, fotografies i d'altres documents

Enric Borràs Abelló
cultura@setmanaridirecta.info

L'exposició *La premsa llibertària de clandestinitat (1939-1975)* reuneix, fins el 19 d'octubre a la Residència d'Investigadors de Barcelona (carrer Hospital, 64), un centenar de publicacions anarquistes editades durant la dictadura franquista d'amagat de les autoritats del règim. Es tracta de butlletins i publicacions que van néixer en la il·legalitat, que s'havien d'imprimir d'amagat -sovint amb sistemes artesanals- i que calia distribuir assumint un cert risc. Encara que l'exposició, organitzada amb l'Ateneu Enciclopèdic Popular (www.ateneuenciclopedicpopular.org), conté butlletins editats fins als volts de la mort de Puig Antich, el gruix de la mostra el formen publicacions dels anys quaranta i cinquanta, del principi de la dictadura, quan la premsa clandestina era molt menys nombrosa que durant l'etapa final del règim franquista.

Els que s'acostin a visitar l'exposició trobaran originals i còpies de publicacions dels Països Catalans i d'altres territoris que van quedar sota el jou franquista, mecanismes de difusió de la CNT, la *Solidaritat Obrera*, *Ruta*, *Fragua Social*, *Extremadura Libre* i *Juventud Libre*, entre moltes més. A més, també hi trobaran fulls volants, informació de la comptabilitat dels col·lectius anarquistes de l'època, actes de reunions clandestines, manuscrits diversos, cartilles de racionament i fotografies. L'exposició inclou una seixantena d'instantànies del maquis i d'altres col·lectius de la resistència antifranquista, moltes de les quals -segons els organitzadors- no s'havien exposat mai abans. Entre els documents més destacats pels organitzadors també hi ha diaris escrits a la presó, un llibre de poemes manuscrits pels presos de Caraban-

chel, cartes escrites entre reixes, sentències judicials i, fins i tot, informes de seguiment dels obrers escrits per falangistes. Es tracta d'una exposició feta amb pocs recursos econòmics, però amb tota la il·lusió del món, amb l'objectiu de donar a conèixer un dels períodes més foscos de la nostra història.

Dins el marc de l'exposició, també s'han programat dos actes a la Residència d'Investigadors. Un és una conferència que es farà dime-

cles 8 d'octubre a les set del vespre sota el títol *La clandestinitat llibertària durant els anys seixanta: la lluita de DI (Defensa Interior)*. La presentarà Carles Sanz i hi parlaran Octavio Alberola, Ariane Grasnac i Lluís Andrés Edo. L'altra es farà el dimecres 15 d'octubre a la mateixa hora, amb el títol *La clandestinitat llibertària durant els anys quaranta i cinquanta*. Es tractarà d'una tertúlia amb Manel Aisa i Adolf Castaños.

GIRONA · MOVIMENTS SOCIALS

El Centre Social la Màquia i l'esquerra independentista consoliden els seus espais

Un moment de l'actuació de The Patillas a la Màquia

Directa Girona
cultura@setmanaridirecta.info

Aquesta setmana passada, a Girona, hi ha hagut dues celebracions que tenen en comú la consolidació de diferents espais de lluita a la ciutat. Una de les celebracions va ser el sisè aniversari del Centre Social la Màquia. Aquest projecte, iniciat per persones que havien militat en diferents moviments socials, ha passat per diferents etapes durant els seus sis anys de vida. Entre aquestes etapes cal destacar el canvi de local per un de més cèntric. A banda de la gestió d'una cuina i una barra, l'assemblea de la Màquia ha tirat endavant diferents campanyes i ha fet difusió de multitud d'actes que s'han fet a la ciutat, sobretot, en campanyes importants com la d'oposició a la guerra de l'Iraq o contra la Constitució Europea. El fet que la Màquia hagi estat un punt d'informació i de reunió ha permès dotar aquestes lluites d'una infraestructura que anteriorment no existia.

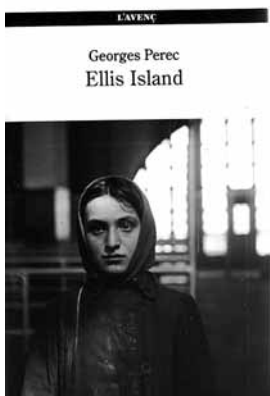
Per celebrar aquests sis anys de lluita es va fer una arrossada i un concert, on van actuar els grups: Chaqlalà, Antiherois, The Patillas i djs sud. La festa, que es va fer a l'exterior del Centre Social, va reunir més d'un centenar de persones.

Per altra banda, el dijous 2 d'octubre l'Esquerra Independentista va inaugurar el seu nou local polític a la ciutat de Girona. Aquesta nova seu serà gestionada pel SEPC, la CUP, Maulets i la COS, cosa que dotarà aquests col·lectius d'un espai fix on poder-se reunir i fer xerrades o actes diversos. Un altre dels projectes que tenen pensat tirar endavant és l'obertura del local perquè els ciutadans

El nou espai pretén atendre queixes i gestionar informacions sobre tràmits municipals

interessats puguin formular les seves queixes o gestionar diferents informacions sobre els tràmits municipals. En aquest sentit, també pensen oferir l'espai de reunions o actes a diferents col·lectius de la ciutat perquè puguin tirar endavant les seves pròpies campanyes. Durant la inauguració, va haver-hi un pica-pica i parlaments de cadascun dels grups que gestionaran l'espai.

LLIBRES

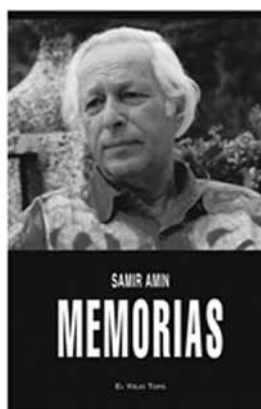

Ellis Island

Autor: Georges Perec
Traducció: Margarida Casacuberta
Editorial: L'Avenç, 2008 | Pàgines: 63

A més de ser el prestigiós novel·lista autor de *La vida, manual d'ús*, Georges Perec va treballar als mitjans radiofònic i cinematogràfic. Un d'aquests encàrrecs va ser la redacció d'uns textos molt persuasius per un documental sobre Ellis Island, l'antiga instal·lació militar que -durant més de mig segle- va ser porta d'entrada a l'Amèrica del Nord per a milions d'immigrants. Com a jueu i fill d'emigrants, Perec empatitza amb els fantasmes que conjura aquell espai reconvertit en atracció turística: recitant les xifres monumentals del centre, reflecteix la impossibilitat d'escriure una història que abraça tants milions de vides, somnis i decepcions. IGNASI FRANCH

LLIBRES

Memòries

Autor: Samir Amin
Editorial: El Viejo Topo, 2008
Pàgines: 302

L'economista egipci Samir Amin és un dels pensadors marxistes més importants del segle XX. Intel·lectual brillant de l'esquerra contemporània, gran part de la seva obra s'ha basat en l'anàlisi de les relacions entre els països del Nord i del Sud i els orígens de les diferències socials que genera el capitalisme. Aquest llibre de memòries recull des de records infantils fins a la seva tasca com a conseller del govern de Mali, la seva feina a Guinea o Ghana, la seva activitat estudiantil i docent a l'Estat francès i el seu paper al capdavant del Fòrum del Tercer Món. Un relat farcit de comentaris i reflexions polítiques. BLANCA BALANYA

, expressions

CINEMA

Procés a Baader-Meinhof

Es reedita en DVD 'Stammheim' de Reinhard Hauff, sobre el judici contra els militants de la Facció de l'Exèrcit Roig alemany durant els anys setanta

David Caño
cultura@setmanaridirecta.info

Sota el títol *Stammheim - Die Baader-Meinhof-Gruppe vor Gericht*, Reinhard Hauff va signar un film que el 1986 va guanyar l'Ós d'Or a la Berlinale i que, des d'aquest 10 de setembre, podem trobar sota el títol *Stammheim. El Proceso* dins la col·lecció cinema polític de DeAPlaneta. El títol, carregat de simbolisme, el va manllevar de la presó d'alta seguretat que es va construir expressament per clausurar els militants de la Rote Arme Fraktion (RAF) o Fracció de l'Exèrcit Roig Andreas Baader, Ulrike Meinhof, Gudrun Ensslin i Jan-Carl Raspe i del procés judicial en contra seu, que va durar 192 dies. Així doncs, la pel·lícula ens mostra la façana, però també les entranyes -repugnants i sagnants- del sistema judicial alemany.

Potser caldria recordar que els membres del que es va conèixer com el Grup Baader-Meinhof van ser detinguts l'any 1972 i que van haver de suportar unes condicions carceràries molt dures, que ells mateixos van denunciar en repetides ocasions a través dels seus advocats -ja que, arran d'una reforma expressa en el codi penal no van poder participar en el judici- i de vagues de fam. Pocs mesos abans que comencessin les primeres sessions del procés, Holger Meins -també membre del grup- va ser trobat mort en circumstàncies estranyes, precisament mentre duia a terme una vaga de fam.

La pel·lícula, però, posa el 21 de maig de 1975 com a data d'inici, primer dia del judici contra els quatre dirigents de la Rote Arme Fraktion. Reinhard Hauff parteix de la informació recollida per l'escriptor Stefan Aust, que va tenir accés als enormes volums de les actes del procés i li va proporcionar les transcripcions exactes dels innumerables incidents que van tenir lloc durant les audiències.

Cap valoració moral

La fredor de la càmera fixa, sense valoració moral de cap tipus i a través dels diàlegs transcrits, ens permet observar els clarsobscurs d'un dels episodis que més ha sacsejat l'Alemanya de finals del segle XX i el seu sistema democràtic. La reconstrucció d'aquests fets només és trencada per la intercalació d'imatges documentals i per algun debat o situació personal dels acusats a les seves estances penitenciàries.

També hauríem de remarcar que Ulrike Meinhof va morir -segons la versió oficial es va suïcidar- el 8 de maig de 1976 en ple procés i la pel·lícula així ho reflecteix en un dels moments més agres i punxants del film. La lluita psicològica i la sèrie d'irregularitats que mostra, que esquitxen polítics i policies, passant pels penedits i el mateix president del tribunal, fan d'aquesta pel·lícula un document imprescindible sobre l'odi i la revenja perpetrada des dels òrgans i les institucions de l'Estat.

Baader, Ensslin i Raspe també van ser assassinats -morts per

Stammheim. El proceso

Títol original: Stammheim-Die Baader-Meinhof-Gruppe vor Gericht
Any: 1986
Director: Reinhard Hauff
Guionista: Stefan Aust
Audio: Dolby Digital Mono
castellà i alemany

suïcidar a Stammheim. Concretament, el 18 d'octubre de 1977, un any després que finalitzés el procés judicial que els va condemnar a cadena perpètua. El director va defugir tractar aquests fets amb l'argument que tenien poca relació amb l'enfocament que ell havia donat al film: i va afirmar que més aviat responien a motius detectivescos que no pas a qüestions objectives com els fets ocorreguts durant les vistes.

EL REBOST

La sal de la vida...

Laia Bragulat i Joan-Andreu Moll

Algunes de vosaltres deuen recordar el conte de *Margarida, la princesa de la sal*, en què un rei rebutja una de les seves tres filles perquè, davant la pregunta del pare de fins a quin punt l'estimen, la petita respon que l'estima com la sal (les altres dues diuen com el pa i com el vi). Anys més tard, l'exprincesa expulsada es casa amb un masover i prepara un banquet exquisit i reserva un plat especial per ell, cuinat sense sal. Quan li pregunta com ha trobat el menjar, el rei li diu que molt bo, si no fos perquè li faltava sal...

Llavors, Margarida li recorda que va fer fora de casa una filla perquè li havia dit que l'estimava com la sal. La moral de la història ja us la podeu imaginar... Però, contràriament a la conclusió del conte sobre la importància de la sal (ja se sap, fins i tot els mites d'infantesa acaben caient), resulta que es pot viure sense sal. Bé, sense afegir sal als aliments.

Hi ha diversos col·lectius humans com els esquimals i pobles del nord d'Àsia o del centre de l'Àfrica que, fins fa poc, mai no l'havien utilitzada. De fet l'organisme necessita diàriament una petita aportació de sodi (Na) -un dels components de la sal comuna o clorur sòdic (NaCl)-, element que no pot sintetitzar i que és indispensable per la transmissió dels impulsos nerviosos i per regular el volum dels líquids corporals. Però aquestes quantitats ja les trobem als aliments que ingerim habitualment.

L'excés de sodi, però, pot tenir conseqüències nefastes, especialment en les persones hipertenses.

La sal s'ha utilitzat des de temps immemorials no només com a condiment, sinó com a element indispensable en la conservació dels aliments. I, evidentment, també ha estat l'objecte de moltes revoltes contra l'abús que suposaven els impostos -la gabella- que la gravaven (revolta dels angelets, 1663 i 1673) i, morfològicament, és l'arrel del conegut *salari*... Qui s'imagina per què?

Alternatives a la sal. Sals d'herbes

LLEVAT DE CERVESA

Es troba en forma de floccs que s'escampen sobre les sopes, amanides, torrades... L'abundància de proteïnes i aminoàcids que conté en fan un bon magatzem per la formació i la restauració cel·lular.

GERMEN DE BLAT

També en forma de floccs. És un gran suplement dietètic. Conté un 35% de proteïnes, amb els 8 àcids grassos essencials i tot tipus de vitamines i minerals.

GOMASI O SAL DE SÈSAM

Substitueix la sal en tota mena de plats (amanides, sopes, pasta, arròs). El sèsam aporta lecitina, minerals, vitamines i proteïnes, a més d'estimular la digestió i augmentar la immunitat natural, però cal que les llavors es trenquin perquè el cos n'assimili les propietats. El gomasi enforteix el sistema nerviós i immunològic, és lleument laxant, facilita la circulació i és ric en calci.

- 14 parts de sèsam per una de sal

- Torrem el sèsam en una paella sense oli fins que peti i estigui torrat.

Hi barregem la sal i ho molem fins a la textura que ens agradi (morter o batedora/molinet). Conservar en un pot hermètic.

pobleviu.cat

El portal dels moviments socials del Camp

www.pobleviu.cat

SODEPAU

Solidaritat per al desenvolupament i la pau

Cooperació per al desenvolupament, Solidaritat internacional (el Marroc, Algèria, Palestina...), Diàleg Intercultural, Comerç just i Comerç responsable

Pg. del Crèdit 7 pral 08002 Barcelona
Teléfono 933 010 171 sodepau@sodepau.org
www.sodepau.org

impresos de tota mena
disseny gràfic
compagnació
il·lustració
rètols
webs ...

Fundació Tam-Tam · 93 218 92 39
tantam@bernet.com

malea

teteria malea s.c.c.l

esmorzars i berenars, cassolans i ecològics

c/ negre, 16 sants (bcn)
tel: 937303030

Llibreria Distrivinyes

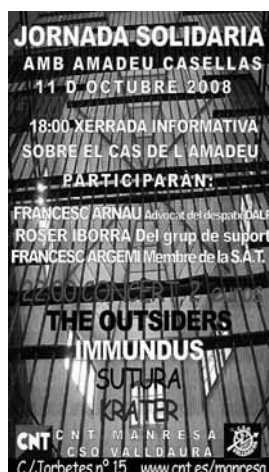
Llibre polític, crític...

Editorials: Virus, Vosa, Txalaparta, Hiru, El Junc

C/ de l'Or, 8 (Plaça del Diamant) 08012 Gràcia, Barcelona

Teléfono 933 683 901
distrivinyes@yahoo.es

Recomanem

MANRESA
11 D'OCTUBRE.

ACTE DE SOLIDARITAT
AMB AMADEU CASELLAS.

18h. CNT- Manresa. CSO Valldaura. C.Jorbetes, 15. Xerrada informativa sobre el cas d'Amadeu Casellas, amb la participació de Francesc Arnaud (advocat del DALP), Roser Iborra (del Grup de suport a l'Amadeu) i Francesc Argemí (membre de la SAT).
22h. Concert amb The Outsiders, Immundus, Sutura i Krater.

Organitza. CNT- Manresa. CSO Valldaura.

Més informació: www.cnt.es/manresa

SANT FELIU DE LLOBREGAT
DEL 9 AL 12 D'OCTUBRE.

LA PETITA 08
FESTA MAJOR ALTERNATIVA

Activitats i exposicions diverses al parc Nadal.
11 d'octubre. 23.30h. Concert amb FEDH, Pajareo, Dj col·lectiva. De manera simultània Reggae Corner S'fjamcrew Dj's.
Organitza: Assemblea Popular de Sant Feliu / Endavant (OSAN) / Al-Sharara / AMJSF (Associació Músics Joves de Sant Feliu) / Sant Feliu Respon / Sant Feliu Jam Crew.

Més informació: <http://lapetitasantfeliu.blogspot.com/>

DEL 10 AL 12 D'OCTUBRE
FESTA MAJOR POPULAR 2008 COLÒNIA CASTELLS

Entre Equador i Entença a l'alçada de Montnegre, Barcelona.

Arts Visuals · Divulgació · Arts Escèniques · Música

AMPOSTA

10 d'octubre
Correllengua 2008
Al Pavelló de Fires. 18h. Pintada d'un mural. 21h. Cantada de rondalles i jotes en homenatge al *Teixidor*, l'últim cantador de jotes del Delta. 21.30h. Rostida popular amb animació de música tradicional. 23h. Concert per la llengua amb Pepet i Marieta, Quico el Célio, el Noi i el Mut de Ferreries, Mcagon i Lark About. Organitza: Associació de Músics de les Terres de l'Ebre, Associació Juvenil Els 3 Gats Blaus i Assemblea de Maulets d'Amposta.

BADALONA

11 d'octubre.
Presentació del Casal
Carne Claramunt
20.30 h. Presentació del projecte, projecció de la pel·lícula *Salvador* de Manuel Huerga. Sopar, 6 euros. Al local de l'AVV d'Artigues. C. Balmes, 51. Nou casal format per gent d'Artigues, Llefià, La Salut i també del Pla de Besòs. Més informació: casal-carne-claramunt.blogspot.com.

BARCELONA

10 d'octubre
Cicle: Cinema Llibertari
C. Ventallat, 26. Gràcia. Cine-Fòrum. Pel·lícules: *Carne de fieras* i *Les ficcions de la CNT*. Ateneu Rosa de Foc.
Festa trans amb concerts i perfors
23 h. Can Vies. C. Jocs Florals, 42. Sants.
11 octubre. Manifestació per la lluita transgènere, transsexual i intersexual 18h. Pl. Universitat.

11 d'octubre
Sardinada popular
12h. Plaça de la Trinitat Vella. Acte informatiu de la Plataforma Vecinal de Trinitat Vella.

13 d'octubre
Presentació del llibre 'Dels drets a les llibertats: una història política del moviment glt a catalunya (fagc, 1986-2006)'
20.30. La Quimera. C. Verdi, 28. Vila de Gràcia. Amb els coordinadors Eugeni Rodríguez i Joan Pujol.

Homenatge a Lluís Maria Xirinacs
Al Palau de la Música.

14 d'octubre.
Xerrada: La Sobirania Alimentària en la nova Constitució Equatoriana
19.30 h. Federació Catalana d'ONGD per al Desenvolupament. C. Tàpies, 1-3. Ponents: Unorac (Unión de Organizaciones Campesinas Indígenas de Cotacachi), Alberto Rumiñahui Anrango Chico, president; Hugo Fabián Carrera Rueda, responsable del programa de sobirania alimentària; Luis Guillermo Grijalva Cevallos, responsable del programa de governabilitat i incidència política. Organitza: Federació Catalana d'ONGD per al Desenvolupament. Més informació: www.xarxaconsum.org

GIRONA

11 d'octubre
'Poesia i cultura popular: encenem el foc de la subversió'
16 h. Punt de trobada. Pintada de *graffiti* i recital poètic.
21 h. Centre Social La Màquia, C. Vern, 15. Sopar popular. Organitza: Endavant (OSAN) Girona. Més informació: www.endavantgirona.blogspot.com

GRAMENET DEL BESÒS

10 d'octubre
Xerrada sobre experiències a Chiapas
20h. Lokal Social Krida (c. Sicília, 97, metro Ll Fondo). Música: Divendres KRIDAners!, amb en Jan, Los Barrankillos i Edu (jove músic colomenc) i sopar. Organitza: Maulets, el jovent independentista i revolucionari, assemblea del Barcelonès Nord. Més informació: www.maulets.org/barcelonesnord/

GRANOLLERS

Fins al 31 d'octubre
Exposició: 40 anys del PSAN
Restaurant Llibreria Anònims. C. Miquel Ricomà, 57.

HOSPITALET DE LLOBREGAT

10 d'octubre
IV aniversari de La Resistència
Espai Bar. 22h. Rosalia de Castro, 92. L'Hospitalet de Llobregat. Dijous 9. Concert: Xarraz. (*gipsy klezmer jazz*) Gratuït. Divendres 10. Concert: Costo Rico, Nene Gandaia i

Sacromonte Kings. 6 euros.
Dissabte 11. Concert; Shanty Towns, Rebelmadiag Sound (reggae). 5euros. Més informació: www.myspace.com/laresistenciabcn

REUS

11 d'octubre
Inauguració CSOA L'Esquerra.
C. Sant Esteve, 8-10, barri del Carme. A partir de les 11 h. Xocolatada i tallers infantils. 12h. *Graffiti*. 18h. Assemblea oberta. 21h. Sopar. 22h. Concerts.

Fins al 15 d'octubre
Exposició: Srbrenica, de l'oblit a la memòria. Vestíbul del centre de lectura de Reus. Més informació: www.acciosolidaria.lesrevistes.cat

TERRASSA

15 d'octubre
Xerrada: La nova crisi del capitalisme
Amb Miren Etxezarreta. Organitza: Amics de les Arts i Joventuts Musicals de Terrassa. C. de Sant Pere, 46, 1er pis.

Sortim de casa

CONTRA LA CELEBRACIÓ DEL 12 D'OCTUBRE

BARCELONA
Manifestació antifeixista. 12 d'octubre. 11 h. Pl. de Sants.

TARRAGONA
12 d'octubre. **Manifestació Aquest 12 d'octubre sortim al carrer a plantar cara al feixisme**, com a resposta a la convocatòria del partit feixista Alianza Nacional a la Plaça Imperial Tarraco. Més informació: www.revoltatarragona.pgcc.cat/

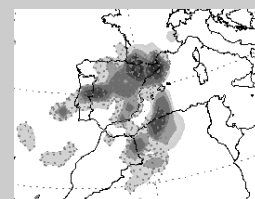
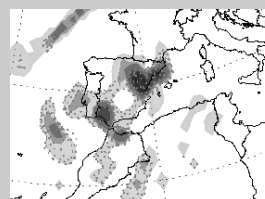
GRAMENET DEL BESÒS.
11 d'octubre. **Concentració antifeixista.**
19h. Plaça de la Vila. Convoca: Comissió Antifeixista 27 de Gener.

GIRONA
Manifestació antifeixista. 12 d'octubre. 18 h. Plaça del Vi.

MATARÓ
10 d'octubre
Concert contra el desallotjament de la Fibra
22h CSOA La Fibra. Plaça Pintor Cusachs. Amb els grups: The Capaces, Escape, The Marrones + grup sorpresa. I el 14 d'octubre desallotjament de l'Espai Okupat Àcrata. A les 11 hores del matí. c. Puigblanch, 4-10.

El temps que ha fet... i que farà

Finalment arriben les pluges i amb ganes. Una gota freda a les capes altes de la troposfera quedarà despenjada del corrent general dels vents. Diven-dres al vespre començarà a afectar les comarques del centre i nord del País Valencià. Dissabte (esquerra) la pluja ja afectarà amb intensitat les comarques

de Tarragona i anirà pujant de mica en mica cap a Barcelona, on plourà amb força durant la matinada i tota la jornada de diumenge (dreta). Girona rebrà l'impacte de les tempestes durant la tarda. La previsió s'haurà de confirmar dia rere dia ja que podria variar la ubicació del centre de la borrasca.

. L'ENTREVISTA

Manuel Gonçalves FILL DE DESAPAREGUTS A L'ARGENTINA

“És bastant probable que a Catalunya hi hagi algun dels infants robats de la dictadura argentina”

Aquesta història comença el juny de 1976 i torna a començar l'abril de 1995. Són dues històries, però és una sola: Manuel Gonçalves i Claudio Noboa (lloc desconegut, l'Argentina, 1976) és una sola persona. El descobriment de Claudio –que en realitat es deia Manuel– que era fill d'una parella de 'montoneros' (guerrilla peronista argentina dels anys 70), que els seus pares eren desapareguts i que les seves àvies eren Abuelas de la Plaza de Mayo va ser un xoc. En un moment, en un instant, en un segon, la seva vida havia fet un gir de 180 graus. Dinou anys després de ser segrestat per la dictadura argentina de Videla, Massera i Galtieri, Manuel va saber de cop i volta qui era realment. Avui, amb 32 anys, continua col·laborant amb l'associació H.I.J.O.S. i va visitar Barcelona per acompanyar la iniciativa del Teatre per la Identitat.

Sergi Picazo
entrevista@setmanaridirecta.info

Com se sent una persona quan descobreix que no és qui sempre havia cregut ser?

Amb una sensació molt estranya i indescriptible. Aquell dia és el dia més difícil d'explicar de la meua vida. Un dia, a casa meua, arriba un home de l'equip d'Antropologia Forense –que eren els investigadors que em van trobar– i m'explica aquesta història. En aquell moment, m'assabento que els meus pares no m'havien abandonat –com jo sempre havia cregut– sinó que eren desapareguts i que les meves àvies feia vint anys que em buscaven. El xoc emocional va ser total. Tenia un sentiment ambigu: d'una banda, una alegria enorme i, d'altra banda, molts dubtes i una confusió total. Amb el temps, però, vas evolucionant i assimilant-ho.

Els primers dies d'aquesta nova vida devien ser brutals.

Massa informació d'una sola vegada. De cop i volta, apareix una altra família, uns altres amics i uns altres espais per ocupar. Al principi, estava aclaparat i no podia respondre da-

Claudio i, de cop i volta, em diuen que em dic Manuel. Era tot molt estrany. Quan va passar el temps, vaig començar a identificar-me només amb el nom i els cognoms dels meus pares perquè era el nom que no havia hagut de perdre mai. I per això, per recuperar la identitat i la memòria, ara faig tot el possible per trobar el proper nét segrestat i per col·laborar amb les Abuelas de la Plaza de Mayo.

Quants nens i nenes, avui ja adults, van ser segrestats per la dictadura? S'estima que van ser prop de 500.

I recuperats?

95.

D'aquests 405 nois i noies que encara s'han de trobar, creieu que n'hi pot haver alguns a Catalunya o a l'Estat espanyol?

És una cosa bastant probable. Segons les nostres investigacions i les denúncies que rebem, hi ha molts casos d'infants que ara viuen a Espanya. Podria ser qualsevol jove de més o menys 30 anys i d'origen argentí. Alguns van sortir durant la dictadura, altres van fugir amb els seus pares apropiadors amb l'arribada de la democràcia, l'any 1983, i també hi poden haver casos de nens i nenes perdudes entre els milers de joves que van emigrar arran de la crisi econòmica de 2001.

Si ets un d'ells o d'elles, com pots investigar si ets un infant robat per la dictadura?

És molt complex. Nosaltres, amb el Teatre per la Identitat i la resta d'activitats de sensibilització, aspirem a crear el dubte entre aquells nois i noies. En la majoria dels darrers casos de nets recuperats, les primeres investigacions van sorgir d'ells mateixos. Si ells s'apropen a nosaltres, és més fàcil que puguem esbrinar si són fills o no de persones desaparegudes durant la dictadura.

Hi ha casos de nois i noies recuperables que no accepten les seves veritables àvies i prefereixen la família que els va adoptar?

Sí, hi ha diversos casos així. Els motius són molts i molt complexos. Primer, per la confusió i la paràlisi total inicial que els causa conèixer la notícia. I, després, perquè aquests nois

ASIER ALTUNA

han estat educats ideològicament des de l'altre costat. És a dir, que els han fotut al cap que les Abuelas són unes boges i mentideres i que els guerrillers eren uns terroristes. També n'hi ha que accepten la seva família real, però mantenen vincles amb les persones que els van adoptar o que se'ls van apropiar. Jo crec que és més sa tallar el vincle, però cadascú ha de fer el que cregui convenient. Cal que passi el temps.

Quina opinió tens sobre el treball per la recuperació de la memòria de la dictadura que s'ha fet a l'Argentina durant els últims anys?

Tot el que es faci per la memòria és bo i, per tant, a l'Argentina s'han fet coses bones. El nostre treball polític –des d'H.I.J.O.S. i des de les Madres i Abuelas de la Plaza de Mayo– ha estat molt centrat en el judici i el càstig als culpables de la repressió. Per l'enfortiment de la democràcia és molt important que hi hagi responsables i que s'acabi la impunitat judicial. Això ens ha portat moltes complicacions a l'Argentina, però és lògic perquè no estem parlant de grans persones, sinó de grans assassins. La

recuperació de la memòria, que sobretot s'ha fet durant els últims anys, em sembla grandiosa. Avui estem en ple procés, però és molt im-

“Recuperar la identitat és un procés lent. Jo em deia Claudio i, de cop i volta, em diuen que em dic Manuel”

portant si pensem en els propers anys. S'han recuperat centres clandestins de detenció, tortura i desaparicions –com l'Escola Mecànica de l'Armada, ESMA– per donar-los un altre ús i per explicar el que hi va passar a les generacions del futur. Tots hem de prendre consciència dels 30.000 desapareguts i dels centenars d'infants robats.

. LA COLUMNA

Zumalabe

Ricard Vilaregut
opinio@setmanaridirecta.info

Cert, molt cert. Cert que a la nostra hem arrossegat, de la transició ençà, un emmirallament gairebé malaltís envers els nostres veïns del nord. Cert que massa sovint aquesta mirada de vedells embadalits no ens deixa veure les contradiccions, el punt d'egocentrisme i el pragmatisme esfereïdor dels amics bascos. I que tot plegat no deixa de ser una sublimació de les nostres incapacitats, les nostres pors, d'aquell nostrat vull sense que això signifiqui perdre cap bou ni cap esquella, també cert. Però carai, quan els veus en acció, amb la seva resistència, capacitat organitzativa i la seva obstinada voluntat d'arribar allà on volen anar, peti qui peti, no pots deixar d'admirar-los, envejar-los, encoratjar-los. I sí, a sobre, tens la sort de conèixer algú com Sabino Ormazabal, activista de llarg recorregut, dissident com pocs, poquíssims, s'atrevirien a fer-ho, i amic dels seus amics (i no és només una frase feta), la solidaritat no és una opció, és una agradable el·lecció. A Sabino i els companys de la Fundació Joxemi Zumalabe els volen tancar a la presó acusats de treballar pels de la ferreteria (per més detalls, els que pretenen seguir manant, *manu militari*, encara que això signifiqui ensorrar la feina de tants anys i de tanta bona gent). Resulta que un llibret de la Fundació, amb codi isbn i, per tant, accessible per tothom, el van trobar en el registre d'un *abertzale* militaritzat. I pel que es veu amb això n'hi ha prou perquè et puguin caure nou anys de garjola. Té collons la cosa, precisament a la Zumalabe, coneguda per l'estudi i difusió de la teoria i pràctica de la desobediència civil no-violenta, estratègia política situada a les antípodes dels de la ferreteria. I precisament a Sabino, contrari com pocs a les subordinacions, les imposicions i les avantguardes, i que sí a una cosa ha dedicat la seva vida és a trencar tot tipus de cadenes, també les militars.

9UBJITAT

“La dictadura va segrestar prop de 500 infants i només se n'han trobat 95”

vant tot el que m'estava passant. No arribava a temps a fer res, em faltaven hores. Tot era molt confús. Tot era molt emotiu. La vida em va canviar d'una forma molt intensa. Tanmateix, jo no vaig poder decidir res, sinó que la pròpia vertiginositat de la meua història em va dur fins on sóc ara: parlant amb tu.

Com gestiones aquells sentiments mirant cap al futur?

Has de recuperar la teua identitat: és un procés lent i progressiu. Jo em deia